

ИЗСЛЕДВАЙ ПИСАНИЕТО

Книжка №12

СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ
България

“Следвайте мир с всички и святостта,
без която никой няма да види Господа”

Евреи 12:14

СЪДЪРЖАНИЕ

УРОК

СТР.

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ СТАРИЯ ЗАВЕТ

144	ЙОСИФ СЕ РАЗКРИВА ПРЕД БРАТЯТА СИ.....	3
145	СЕМЕЙСТВОТО НА ЯКОВ ОТИВА В ЕГИПЕТ.....	7
146	ЙОСИФ ПРЕДСТАВЯ ЯКОВ НА ФАРАОНА.....	12
147	ПОЛИТИКАТА НА ЙОСИФ В ЕГИПЕТ.....	17
148	ЯКОВ БЛАГОСЛАВЯ СИНОВЕТЕ НА ЙОСИФ.....	22

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ НОВИЯ ЗАВЕТ

149	СЛУЖЕНИЕТО И СМЪРТТА НА ЙОАН КРЪСТИТЕЛ.....	28
150	НАЧАЛО НА ХРИСТОВОТО СЛУЖЕНИЕ.....	34
151	ХРИСТОВАТА ВЛАСТ НАД ГРЕХА, БОЛЕСТИТЕ И ПРИРОДАТА....	39
152	ЛИЦЕМЕРИЕТО НА КНИЖНИЦИТЕ И ФАРИСЕИТЕ.....	45
153	ПРИЗОВАВАНЕТО НА ДВАНАДЕСЕТТЕ.....	51

СПЕЦИАЛНИ ПОУЧЕНИЯ

154	СДЪРЖАНОСТ И ХРИСТИЯНСКИ НАЧИН НА ОБЛИЧАНЕ.....	56
155	ЖЕНИТБАТА И СЕМЕЙНИЯ ЖИВОТ НА ХРИСТИЯНИТЕ.....	62
156	ОСВОБОЖДЕНИЕ ОТ МАГЪОСНИЧЕСТВО.....	68

Стих за запомняне: *"И Иосиф каза на братята си: Аз съм Иосиф. Баща ми жив ли е още? Но братята му не можаха да му отговорят, защото се смутиха от присъствието му"* (Битие 45:3)

Текст: Битие 45:1-28

Йосиф беше отделен от баща си и братята си за около 22 години. През този период неговите братя дойдоха в Египет, за да купят храна. Йосиф ги изпита, за да види дали има някаква промяна в начина им на мислене по отношение на завистта, омразата и жестокостта. За тази цел той използва Вениамин, неговия по-млад брат, като "лакмус" за провеждания тест (*лакмус* - вещество, което показва киселинността при химични тестове). Той иска да види дали те биха постъпили с Вениамин както постъпиха с него. Патетичният призив на Юда, синовната привързаност и вярност към баща им и братята показваха, че сърцата им са били променени. Чувайки и виждайки достатъчно доказателства за любящото единство между братята си, Йосиф реши да им се открие.

Събитията около разкриването на Йосиф пред братята му могат да бъдат разгледани като изпълнение на сънищата, които той имаше по-рано. (Битие 37:5-7,9-11; 42:6; 43:26,28; 44:14). Божиите пророчества от Битие 15:13-14 също се изпълняват малко по малко.

Въпрос 1: Защо Йосиф изпита братята си?

**ПРИВЪРЗАНОСТТА НА ЙОСИФ КЪМ НЕГОВИТЕ БРАТЯ
(Битие 45:1-4, 14-16; Ефес. 4:32; Притчи 25:9; Деян 7:13)**

Когато Йосиф чу за героичната саможертва на Юда и долови любовта и привързаността в този акт на себеотрицание (Битие 44:18-34), той беше подтикнат от емоция и раздвижен от съчувствие и радост от възстановеното единство. Той заповяда на всичките си прислужници да излязат от неговото присъствие, за да има възможност за личен разговор с братята си. *"И заплака с глас..."* (Битие 45:2а). Сълзи на нежност и силна привързаност и любов се изляха когато Йосиф плачеше пред братята си. Тогава той се разкри пред тях, говорейки директно, без преводач. Но неговите братя бяха изумени, смутени, уплашени и обезпокоени в неговото присъствие, чувайки това.

Тук виждаме децата на Яков, застанали лице в лице с техния брат, когото бяха продали преди 22 години. Те бяха объркани и засрамени в неговото присъствие поради ред причини. (1) Беше невероятно да видят, че Йосиф е не само жив, но и заема толкова висока позиция в Египет. (2) Спомените за това, което бяха сторили срещу Йосиф, трябва да са изплували в съзнанието им. (3) Всички факти от тяхната семейна афера бяха разкрити пред самия Управител на Египет, който се оказа Йосиф, техният собствен брат.

Минавайки през събитията, предшествващи тази случка, можем да заключим, че братята на Йосиф са показали плодове на покаяние и за това не е нужно да живеят повече с чувство за вина. Чувството за вина, което ги завладяваше в присъствието на Йосиф беше опасно за тях, защото ги водеше към осъждане. Много вярващи позволяват техните стари, простени грехове да ги безпокоят, дори след като те са

заживели с Бога (**Римл. 8:1, 5:1**). /Освен това, когато съгрешаваме, действията ни засягат пряко не Бога, а хората около нас (**Псалм 51:4, Йов 35:5-8**). Затова ние не бихме могли да бъдем свободни в присъствието на тези, срещу които сме съгрешили, ако не си поискаме прошка и от тях. А братята на Йосиф, макар и покаяли се пред Бога, не поискаха прошка от Йосиф чак до смъртта на баща си (**Битие 50:15**)./

Когато Бог ни открива Себе Си, ние не трябва да сме смутени, по-скоро да се радваме и да се приближаваме по-близо до Него. Съвета на Йосиф към братята му да не се тревожат и да не се обвиняват един друг, прилича на свидетелството на Святия Дух в нашите сърца като вярващи, че ние сме деца на Бога (**Римл. 8:16**).

Въпрос 2: Защо Йосифовите братя се безпокояха в Неговото присъствие и каква е поуката за нас от това?

Има няколко поуки около разкриването на Йосиф пред братята му, които вярващите трябва да научат.

Първо: Йосиф не позволи на египтяните да чуют за жестокото отношение, което е претърпял от братята си преди години. С това той се подчини на небесната поръка: **"Разисквай делото си с противника си сам. Но не откривай чужди тайни..."** (**Притчи 25:9**). Много хора се оплакват от други хора, говорейки зад гърба им украсени истории. Това причинява неприязън, горчивина и раздори. Божиите деца трябва да следват библейския път за разрешаване на разногласията показан в **Матей 18:15-17**.

Второ: Йосиф прости на братята си, въпреки ужасния начин, по който се бяха отнесли към него. За да покаже своята простителност, той любящо целуна подред всеки един от тях. Йосиф опита да смекчи тяхната вина и скръб поради болката и страданията, които бяха му причинили, като каза: **"...Сега, не скърбете, нито се окайвайте, че ме продадохте тук, понеже Бог ме изпрати пред вас, за да опази живота"** (**Битие 45:5**). По същия начин се очаква и ние да простим на хората, които са съгрешили против нас! Подобно на Йосиф, и ние трябва да прощаваме от цяло сърце и да го показваме на практика. Исус каза: **"...Защото, ако вие простите на хората съгрешенията им, то и небесният ви Отец ще прости на вас. Но ако вие не простите на хората съгрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите съгрешения"** (**Матей 6:14-15**).

Трето: Като каза: **"...понеже Бог ме изпрати пред вас, за да опази живота"**, Йосиф изяви делото на нашия Всемогъщ Бог. Изпращайки го в Египет, братята му си мислеха, че унищожават неговите сънища. Но Всезнаещия Бог взе връх над тяхното злодеяние и го включи в изпълнението на Неговата воля и план. Той преобърна тяхното нечестиво деяние и го използва за реализирането на сънищата. С такава работа на небесното провидение, много преди глада да дойде, Бог приготви основата, за да снабди храна на Якововия дом. Каква любов и загриженост от любящия ни Баща!

Въпрос 3: Посочи няколко практически начина, по които можем да приложим към себе си поуките, които научихме от разкриването на Йосиф пред братята му.

РАБОТАТА НА НЕБЕСНОТО ПРОВИДЕНИЕ

(Битие 45:5-13; Римл. 8:28; Псалми 33:18-19, 37:19; Мат. 6:26-30)

"Бог ме изпрати пред вас, за да съхраня от вас остатъка на земята и да опазя живота ви чрез голямо избавление. И тъй, не ме изпратихте вие тук, но Бог, който ме и направи отец на

Фараона, господар на целия му дом и управител на цялата Египетска земя” (Битие 45:7-8)

Както в случая на Йосиф, Бог преобръща всички на пръв поглед разочарования в добро за техните чада и планира снабдяване за техните настоящи и бъдещи нужди. **(3 Царе 17:6-16; Йов 5:20; Псалми 33:19; 37:19)**. Чрез Божественото провидение светът и нещата в него са били запазени **(Битие 1:29-30)**. Той се грижи за духовните нужди на човечеството **(Йоан 3:16-17)** и показва специална любов и грижа към истинските вярващи **(Псалм 91; Матей 10:31; Филипяни 4:19; 3 Йоан 2)**.

Днешния свят, поробен под греха и Сатана, е непокорен на Бога и е в бунт против Него. Като резултат от това, той не може да се радва на привилегиите от Божията грижа. Въпреки, че Бог позволи Йосиф да премине през тези трудности, за да достигне тази славна позиция, противно на погрешните вярвания на някои относно страданията в живота на вярващите, Бог не предизвиква злите неща да се случват. Нито издава заповед за зло. Той позволява, насочва и взема връх над тях, за да обърне нещата в добро за онези, които са Му верни. **“Но знаем, че всичко съдействува за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение” (Римл.8:28)**. Приятно е да знаем, че Бог вижда и се грижи за всичко, което се случва с Неговите деца в резултат на омразата и жестокостта на Сатана, който е **“богът на тоя свят” (2Кор. 4:4)**.

Както Йосиф пострада поради ревността и жестокостта на братята си, вярващият може да страда поради гонение. Но той трябва да е сигурен, че не страда поради грях или закононарушение **(1 Петрово 4:12-16)**.

Благодарение на небрежност, понякога вярващите могат да страдат поради същите причини, поради които и грешниците. Например, ако вярващият кара колата си безразсъдно, той може да предизвика сериозно пътно-транспортно произшествие! Но Бог използва страданието, за да ни поправи, когато ние се заблуждаваме и да ни върне в стадото. Във всичко това Бог не позволява Неговите деца да бъдат изпитани повече отколкото им е силата **(1 Коринтяни 10:13)**.

Грехът днес причинява разрушение и скръб в живота на много хора, защото **“злочастието ще затрие грешния” (Псалми 34:21)**. Онези, които вършат грях, отхвърлят Божията милост и страдат от неговите последствия. За да преживеем Божията грижа като Йосиф: (1) трябва да бъдем покорни на Бог и на Неговата открита воля; (2) трябва да обичаме Бога и да се предаваме на Него чрез вяра в Христос така, че нещата да работят за нашето добро **(Римляни 8:28)**; (3) трябва да се молим упорито, упражнявайки вяра и доверявайки се на Него за сила, милост, благодат и мир във време на нужда, (4) трябва постоянно да следваме Неговата воля за нашия живот, (5) трябва да живеем свят живот като Йосиф.

Въпрос 4: Какви стъпки трябва да предприемем, за да преобърне Бог злочастието в добро за нас както направи за Йосиф?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Ефесяни	5-6	Ездра	7
Вторник	Филипяни	1-2	..	8
Сряда	..	3-4	..	9-10
Четвъртък	Колосяни	1-2	Неемия	1-2
Петък	..	3-4	..	3-4
Събота	1 Солунци	1-2	..	5-6
Неделя	..	3-4	..	7

Стих за запомняне: "Уповавай на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум. Във всичките си пътища признавай Него и Той ще оправя пътеките ти" (Притчи 3:5-6)

Текст: Битие 46:1-34

В предишният ни урок Йосиф се откри на братята си. Той ги накара да осъзнаят, че Бог е предвидил тяхното мрачно бъдеще и го е изпратил преди тях, за да спаси потомството им. За да запази техният живот по време на тежкия глад по цялата земя, Йосиф изпрати за своя баща и за братята си, за да дойдат в Египет, където той би могъл да ги храни през дните на глада. Затова Яков напусна Ханаан с цялото си семейство и отиде в Египетската земя. Те поеха по своя път и се установиха във Вирсавее, град на 25мили (около 35км) от Мамре, където Яков живееше. Там Яков принесе жертва на Бога на баща си. Бог му отговори с подновяване на Неговия Завет на милост и закрила чрез уверението, че Той ще бъде с него и ще потвърди всичко, което е обещал на Авраам. **"И рече: Аз съм Бог, Бог на баща ти; не бой се да слезеш в Египет, защото ще те направя там велик народ"** (Битие 46:3). Колко окуражително и насърчително беше за Яков да узнае, че Бог знае и одобрява неговото придвижване към Египет. Като християни, винаги трябва да търсим да узнаем Божиата воля във всяка стъпка, която предприемаме в живота. Не би трябвало да се опитваме да ходим на места, където Бог не би дошъл с нас. Главата завършва с пристигането на Яков в избраната местност на Египетската земя.

Въпрос 1: Какво предизвикателство към съвременните вярващи отправя решението на Яков да търси Божието лице?

ЗАМИНАВАНЕТО НА ЯКОВ ОТ ХАНААН

(Битие 46:1-7; 15:13-14; Римл. 12:1-2; Евреи 13:15-16; Колос. 3:16)

"И така, Израил тръгна, с всичко що имаше; и като дойде във Вирсавее, принесе жертви на Бога на баща си Исаака. И Бог говори на Израила в нощно видение, казвайки: Якове, Якове. А той отговори: Ето ме. И рече: Аз съм Бог, Бог на баща ти; не бой се да слезеш в Египет, защото ще те направя там велик народ" (Битие 46:1-3)

Преселването на Яков и неговото семейство в Египет очевидно беше изпълнение на Божието Слово към Авраам относно неговото потомство: **"Тогава Господ каза на Аврама: Знаейки - знай, че твоето потомство ще бъде чуждо в чужда земя и ще им бъдат роби; и те ще ги угнетяват четиристотин години. Но Аз ще съдя народа, комуто ще робуват; и подир това ще излязат с голям имот"** (Битие 15:13-14). Божието Слово трябва да се изпълни. Яков предприе пътуването си към Египет, където беше чул, че неговият "мъртъв син" е управител. Щом дойде във Вирсавее, той си отдели време да почете Господа, Който е бил благосклонен към него. Жертвата беше акт на хваление и благодарност към Бога за Неговата милост и

добринна. Тя беше също и израз на желание, Бог да ръководи предстоящото пътуване. Общението на Яков с Бога при Вирсавее беше един урок, който той беше научил от дядо си Авраам. Издигането на олтар за близко и приятелско общуване с Бога беше ключа на Авраамовия успех. Той никога не отиде твърде далеч без да отдели време за размишление върху Бога, Който беше негова надежда и убежище. Също толкова важно е да отбележим мястото на Якововата жертва. Това беше пустинята Вирсавее, където Агар побягна от господарката си. Там Бог ѝ говори за кладенец, в който тя намери вода, за да подкрепи себе си и живота на сина си (**Битие 21:19**). Във Вирсавее Авраам сключи договор с Филистимският цар (**Битие 21:32-34**). Така също след "жертвоприношението" на Исаак, той направи това място свой дом (**Битие 22**). Историческото значение на това място, като място за срещи с Бога, накара Яков да спре и да издигне олтар на Бога.

Въпрос 2: Обясни Библейското значение на Вирсавее, както е показано в урока.

Всеки вярващ трябва да придобие навик редовно да принася на Бога жертви с неговите уста (**Еремия 17:26; Римляни 12:1-2; Евреи 13:15-16; Колосяни 3:16**). Бог желае ние да поддържаме постоянно и последователно общение с Него. Все пак, като новозаветни вярващи, на нас не ни се налага да пътуваме до исторически места, за да Го прославяме. Писанието казва, че тия, които се покланят на Бог, трябва да се покланят **"с дух и истина"**.

В случая с Якововото пътуване, Израел не прояви самонадеяност, нито самоувереност. По-скоро той се облегна на Господа и потърси Неговото лице в молитва. Той никога не предполагаше, а се молеше за Божието водителство и благоволение. Ние също имаме нужда да поддържаме абсолютна зависимост от Бога. Имайки измолената от Бога Божествена благосклонност, Яков беше сигурен за Божието постоянно присъствие и бъдещо благословение по време на неговото пребиваване в чуждата земя. **"И рече: Аз съм Бог, Бог на баща ти; не бой се да слезеш в Египет, защото ще те направя там велик народ. Аз ще слеза с тебе в Египет и Аз непременно ще те върна пак; и Иосиф ще тури ръката си на очите ти"** (**Битие 46:3-4**). Това беше всичко, от което се нуждаеше Яков в този критичен момент в неговия живот, за да изчисти всяко смущение и страх свързани с отиването му в Египет. Господ му даде четворно обещание: Първо: **"ще те направя там велик народ"**; Второ: **"Аз ще слеза с тебе в Египет"**; Трето: **"Аз ...ще те върна пак"**; Четвърто: **"Иосиф ще тури ръката си на очите ти"** (изпълнявайки последното задължение на синовна привързаност към Яков. В дните на Яков, както и в някои култури днес, когато възрастния баща предусети своята кончина, желае да види синовете и внуците си около него, да хване ръцете им, да ги целуне и да ги постави върху очите си, лицето си и устата си, преди да си отиде в отвъдното).

Бог е безпристрастен. Когато ние поглеждаме към Него, Той винаги ни отговаря. Когато търсим лицето Му ние се поставяме в място, от където можем да получим обещания и увереност от Господа. Точно поради тази причина ние имаме нужда да търсим Бог с цяло сърце.

Въпрос 3: Изброй няколко Божествени обещания в Писанието, които можем да получим, когато търсим Божието лице в молитва, както направи Яков.

Ако предприемаме стъпки и вземаме генерални решения в нашия живот без преднамерено усилие на молитва към Бога за духовно водителство, това е наистина проява на духовна незрялост и светщина. Колкото по-близо сме до Господа, толкова

по-лесно ще е за нас да се радваме на Божествени благословения и благосклонност. На децата, на младежите, както и на бащите във вярата им се налага да търсят Божествено водителство за техния живот. Много грешки, които правим в нашия живот са резултат от безмолитвеност и саморазчитане. Колкото повече се облягаме на Бога в молитва, толкова по-малко грешки ще правим. Ако разсъдим върху моментите на неуспехи, поражения и разочарования при нашия избор на кариера, семеен партньор, работа, служение пред Бога или светски занятия, те вероятно ще ни открият, че всичко това се дължи на нашата неспособност да се молим ревностно. На нас ни е заръчано: **"Уповавай на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум. Във всичките си пътища признавай Него и Той ще оправя пътеките ти. Не мисли себе си за мъдър; бой се от Господа, и отклонявай се от зло"** (Притчи 3:5-7). Каква велика привилегия имаме, да **"пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост, и да намерим благодат, която да помага благовременно"** (Евреи 4:16).

Въпрос 4: Дай най-малко едно свидетелство, което доказва, че колкото по-близо сме до Бога, толкова по-лесно ни е да се радваме на Божествени благословения и благосклонност.

Мъжете и жените, които са имали забележително и дълбоко отношение на близко ходене с Бога, са достигали високо духовно равнище чрез мъдростта да бъдат зависими от Бога. Авраам, Божият приятел, демонстрира тази зависимост няколко пъти. Давид беше наречен "човек по Божието сърце" (Деян 13:22; 1 Царе 13:14), поради неговото изгарящо желание да познае Божията воля, дори по въпроси, които на пръв поглед човек може да разреши и сам. Много други патриарси имаха забележителни служения, поради тяхното пълно упование на Бога. Така също и в днешно време, великите служители, които са повлиявали тяхното поколение, са били хора зависими от Бога чрез молитва и редовно общение с Него.

СПЪТНИЦИТЕ НА ЯКОВ ПО ПЪТЯ КЪМ ЕГИПЕТ (Битие 46:8-27; 12:4-5; Изход 10:26)

В нашия пасаж са изброени един по един синовете на Яков и чедата им, както и Якововите жени, всичко седемдесет човека. Бог толкова се интересува от душата ни, че даже е преброил космите на главата ни, **"А вам и космите на главата са всички преброени. Не бойте се, прочее, вие сте много по-скъпи от вrabчетата"** (Матей 10:30-31). Бог те познава по име. Това е причината, поради която вярващите трябва да се доверяват на Господа във всеки момент.

Поучително е да узнаем, че Яков не остави нито един член на своето семейство назад. Всички, които произлязоха от неговите чресла, отидоха заедно с него в Египет. Ние винаги трябва да вземем със себе си всички членове на нашето семейство до мястото, което Бог ни е избрал, за да Му служим и да Му се покланяме. Трябва да бъдем единни в нашето обвързване с Бога. Когато Бог призова Авраам, той излезе заедно с целия си дом. **"И тъй, Аврам тръгна според както му рече Господ, и Лот тръгна с него. А Аврам беше на седемдесет и пет години, когато излезе от Харан. Аврам взе жена си Сарайя, братанеца си Лот, всичкия имот, който бяха спечелили, и хората, които бяха придобили в Харан, та излязоха, за да отидат в Ханаанската земя"** (Битие 12:4-5).

По-късно Мойсей, великият законодател и освободител на Израел, напусна Египет с чадата на Израел и каза на Фараон: **"...и добитъкът ни ще дойде с нас; не ще остане надире ни копито, защото от добитъка трябва да вземем, за да**

пожертвуваме на Господа нашия Бог; и догдето не пристигнем там, ние не знаем с какво трябва да послужим Господу” (Изход 10:26).

Спътниците на Яков по пътя му към Египет бяха неговите потомци. В целия списък на спътниците нямаше нито един, чийто корен до Яков да не може да се проследи. Неговите синове бяха глави на семейства. Всички, които излязоха към Египет, бяха седемдесет души. Това всъщност беше началото на нацията Израил. Това число (70), впоследствие, става символично за Израилтяните.

Малкото число на Израилтяните в Египет служи за привдигане на нашата вяра. Защото от това малко множество Бог изпълни обещанието си да направи Авраам велика нация, чиято многочисленост да е колкото пясъка на морето. Няма значение колко малко е нашето събрание днес, Бог е силен да извърши велики неща чрез нас; Той е силен и да ни умножи и да ни направи велики.

Въпрос 5: По какъв начин факта, че Бог умножи израилтяните от малката група в Египет до велика нация по-късно, служи за насърчаването на нашата вяра?

ПОВЕДЕНИЕТО НА ЯКОВ В ЕГИПЕТ (Битие 46:28-34)

Срещата между възрастния Яков и неговия “мъртъв” син беше изпълнение на обещанието, което Бог му даде във Вирсавее. **“Тогавя Йосиф впрегна колесницата си и отиде в Гесен да посрещне баща си Израиля, и като се яви пред него, падна на врата му и плака дълго на врата му. И рече Израил на Йосифа: Нека умра сега, като видях лицето ти, че ти си още жив” (Битие 46:29-30).**

Йосиф, чувайки за пристигането на неговия баща Яков, впрегна колесницата си и отиде да го посрещне в Гесен. Представяйки се на баща си, той се хвърли на врата му и плака дълго. Това беше кулминационната точка на желанието на Яков да види сина си. Това сложи край на скръбта, агонията и болката по изгубването на неговия възлюбен син. По тази причина Яков дори пожела да умре в мир щом така дългоочакваното му желание се е изпълнило най-сетне. Наистина е славно, че Бог изпълни Своето обещание да събере Яков и Йосиф отново заедно!

Щом пристигнаха в Египет, Йосиф информира Фараона и им подsigури пребиваването в Гесен, най-добрата част на земята. Това наистина доказа, че Йосиф е простил от сърце на братята си и се ангажира с тяхното благоденствие. Той беше готов даже да направи повече от колкото е необходимо, за да покаже милост към онези, които планираха неговото робство и плен в Египет. Колко от нас днес могат така да простят и забравят миналите рани, че да са готови да направят и повече от необходимото, за да гарантират най-доброто за тези, които са ги онеправдали?

Въпрос 6: Дай свидетелство за вярващ, който познаваш, за да докажеш, че Божията благодат да прощаваш сърдечно на тия, които са те онеправдали, действия и днес, както и по времето на Йосиф.

Изолирането на Израил в Гесен не е случайно, а Божествено планирано събитие. Първо: Гесен е най-добрата част на земята. Бог винаги запазва най-доброто за Неговите хора. Второ: Тази земя е добра за паша на добитъка, с който са известни израилтяните. Трето: Бог не искаше те да се смесват и да се женят с египтяните, тъй като това щеше да наруши Божествения план да направи израилтяните специална,

чиста нация. Бог желае Неговите хора да са отделени от света и неговите начини на действие. **"Понеже вие сте люде свети на Господа вашия Бог; вас избра Господ вашият Бог да бъдете Нему собствен народ измежду всичките племена, които са по лицето на земята"** (Второзаконие 7:6). Съгласно Божия план, макар и в Египет, Израел не очакваше да бъде част от езическата нация – културно, социално и духовно. Вярващият, макар и в света, не би трябвало да бъде част от него и неговата покварена система. Ние трябва да се отделим от злото и безбожието в нашето общество. **"Затова -"Излезте изсред тях и отделете се", казва Господ, "И не се допирайте до нечисто"; и "Аз ще ви приема, И ще ви бъда Отец, И вие ще Ми бъдете синове и дъщери", казва всемогъщият Господ"** (2 Кор. 6:17-18).

Четвърто: Бог предвиждаше Неговия съд над Фараона, който нямаше да позволи на Израел да напусне земята когато дойде определеното време. И ако Неговите хора не живееха на отделено и сигурно място, нямаше как да избегнат участието в съда върху нечестивите. При всички обстоятелства вярващият трябва да помни, че той е: **"избран род, царско свещенство, свет народ, люде, които Бог придоби, за да възвестява превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина"** (1 Петрово 2:9).

Въпрос 7: Какъв урок научихме като вярващи от изолирането на Израил в земята Гесен?

Ние трябва да се научим да разчитаме на Бог по всяко време, да търсим лицето Му и да полагаме вярата си в Него, като сме сигурни, че **"всичко съдействува за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение"** (Римляни 8:28).

Когато ние се предадем в Божията ръка, Той със сигурност ще изпълни Неговия добър план за нашия живот в името на Исус!

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Солунци	5	Неемия	8
Вторник	2 Солунци	1-2	..	9
Сряда	..	3	..	10
Четвъртък	1 Тимотей	1-2	..	11
Петък	..	3-4	..	12
Събота	..	5-6	..	13
Неделя	1 Тимотей	1-2	Естир	1-2

Стих за запомняне: "След това Йосиф въведе баща си Якова и го представи на Фараона; и Яков благослови Фараона" (Битие 47:7)

Текст: Битие 47:1-12

В предишната глава Йосиф се разкри пред своите братя след като ги подложи на няколко изпитания. Те бяха напълно смутени, объркани и засрамени докато мислено препускаха през събитията, чиято кулминация бе продаването на техния брат преди около 20 години. Но Йосиф, подражавайки поведението на Христос, им прости и им говори непринудено и сърдечно. Той незабавно покани своя баща и останалата част от семейството да дойдат от Ханаан в Египет, където гладът се понасяше по-леко, и последва обединяване на голямото семейство. Нашият текст описва какви усилия положи Йосиф, за да настани семейството си в Египет и колко простичка, но забележителна, беше срещата на патриарсите от Йосифовото семейство с владетеля на Йосифовото царство.

**БЛАГОДАТТА И ПОДОБИЕТО НА ХРИСТОС, ДЕМОНИСТРИРАНИ ОТ ЙОСИФ
(Битие 47:1-6,10-11; 45:3-8,22,24; Евреи 2:11; 12:14-15; Лука 23:33-34;
Римляни 12:17-21)**

По много начини Йосиф е подобен на Христос, но никъде това не е изразено толкова силно, както при милостивата прошка и любящото приемане, които той оказва на неговите несправедливи и злонамерени братя. Това се изразява красноречиво в сложните приготовления, които той направи, за да посрещне тях и баща си в Египет. След като им прости, Йосиф се увери, че историята няма да стигне до нечий уши. В това той беше подобен на Христос, пълен с благодат и щедър в прошката. Той оправда безбожните и говори милостиво и миролюбиво на тези, които не заслужават това. До края Йосиф остана олицетворение на безкрайна милост и безгранична благодат. С това той демонстрира основното качество на Божия характер.

Благодатта да прощава на своите противници е една от характеристиките на истинския християнин. Само по себе си това води до отхвърляне на **"всяка злоба, всяка лукавщина, лицемерие, завист и всяко одумване"** (1 Петрово 2:1). Не можем да претендираме, че сме подобни на Христос, ако пазим лоши чувства или заговорничим срещу тези, които ни онеправдават.

Въпрос 1: Какво е благодат? Как тя беше демонстрирана в Йосиф като прототип на Христос?

Някои хора в църквата претендират за близост с Христа и в същото време хранят дълбока злоба, горчива омраза към реални и измислени врагове. Йосиф наистина беше преживял духовно преобразяване в Господа. Той беше преживял и унижението, и възвеличаването съвсем добре. И следваше мир с всички човеци. Той се противопоставяше на всеки горчив корен, който се опитваше да поникне в него. И живееше благодатен живот.

ОСНОВА ЗА ДРУГАРСТВО И ОБЩЕНИЕ

"И тъй, Йосиф влезе при Фараона и му извести, казвайки: Баща ми и братята ми, стадата им и добитъкът им, и всичко що имат дойдоха от Ханаанската земя, и сега са в Гесенската земя. И взе петима от братята си та ги представи на Фараона" (Битие 47:1-2)

С топлинка в сърцето трябва да отбележим, че въпреки че Йосиф беше велик човек в Египет, той радостно призна своите братя. Неговото кралско величие контрастираше ярко с грубите им овчарски дрехи и прости каруци, докато той, без да се срамува, се идентифицира с тях пред Фараона и Египетските благородници. С радост обяви: **"Баща ми и братята ми... дойдоха..."**. После доведе пред Фараона представители на неговите братя. Тук той отново изяви подобие си с Христос.

"Понеже и Оня, Който освещава, и ония, които се освещават, всички са от Едного; за която причина Той не се срамува да ги нарича братя" (Евреи 2:11)

Суетно е да си даваме вид на християни, докато сме изпълнени с гордост и надменност. Докато отдаваш голямо значение на своята собствена личност, разгласяването на християнските ти преживявания не е нищо друго освен лицемерие. Как можем да кажем, че сме християни, когато не можем да се смаляваме до нивото на хората, които са в по-ниско положение от нас (академично, социално, финансово или семейно)?

Смирението е отличителен белег на истинското християнство. Ние трябва да се лишим от "себето си" и от неговата отвратителна изява – самоизтъкване, самовъздигане, самозначителност, самохвалство и разбира се – своеволие. Господ Исус е наш Спасител и Осветител; Той още извършва чудото на вътрешна трансформация и "обрязване" в онези, които усърдно Го търсят.

Въпрос 2: Опиши практическата изява на Божията благодат в живота на Йосиф.

ДОСТОЙНСТВОТО НА ТЕЖКАТА РАБОТА

"И Фараон рече на братята му: Що е занятието ви? А те казаха на Фараона: Ние, слугите ти, и бащите ни, сме овчари" (Битие 47:3)

Фараонът зададе по един въпрос на братята на Йосиф и на неговия баща, от които можем да извлечем поука. Младите мъже бяха попитани: **"Що е занятието ви"**. Към възрастния Яков въпросът беше друг: **"Колко е числото на годините на живота ти?"**. Писанието казва: **"Славата на младите е силата им, и украсението на старците са белите им коси" (Притчи 20:29).**

"Що е занятието ви". Проклятието на ленност и бездеен живот трябва да бъде отмахнато от живота ни. Не само Фараон, но и Бог също очаква младите мъже и жени да бъдат заети с полезен труд. **"От всеки труд има полза, а от бърбенето с устните само оскъдност" (Притчи 14:23).** Ако ние сме заети с "чисто" занятие

няма да ни е срамно да вдигнем гордо главите си, дори ако това е слугинска работа, защото Библията ни казва: **"Ако не иска някой да работи, той нито да яде"** (2 Солунци 3:10).

В отговор на Фараоновото запитване, братята на Йосиф отговориха, че те са овчари, добавяйки, че са дошли временно в тази земя, докато премине гладът в Ханаан. Фараонът предложи те да му служат като овчари, при условие, че бъдат активни, стабилни и усърдни мъже. Каквито и да са бизнесът или занаятието ти, ще имаш нужда да се доказваш като способен и трудолюбив.

Въпрос 3: Какво е мястото на професионалната заетост в живота на вярващия и какво трябва да е поведението на истинският вярващ на работното място?

БЛАГОСКЛОННОСТТА И ДОСТОЛЕПИЕТО В ПОВЕДЕНИЕТО НА ЯКОВ (Битие 47:7-10; 1 Летописи 29:15; Псалми 90:1-12; Колосяни 4:6; Тит 2:1-2,6,8)

След това беше вече ред на Яков да се появи пред Фараона. Дълбочината на Божието отношение към живота на възрастните хора, свързано с тежестта и достолепието, съпътстващи късните години, превърнаха една обикновена среща в богат духовен двубой.

"След това Йосиф въведе баща си Якова и го представи на Фараона; и Яков благослови Фараона. ... И като благослови Фараона, Яков излезе от Фараоновото присъствие" (Битие 47:7-10)

Първо, и влизането на Яков пред Фараона и излизането му от неговото присъствие, беше придружено с изричането на благословия. Исус научи Неговите последователи по същия начин, като каза:

"И в която къща влезете, първо казвайте: Мир на този дом! И ако бъде там някой син на мира, вашият мир ще почива на него; но ако няма, ще се върне на вас" (Лука 10:5-6)

Фараонът на свой ред трябва да е бил впечатлен от годините, изписани на Якововото лице. Той зададе твърде общ въпрос: **"Колко е числото на годините на живота ти?"**, но трудно можеше да бъде подготвен за последвалия отговор. Отговорът на Яков беше внушителен, съдържан и достолепен; той отразяваше делото на едно дълбоко замислено сърце. Бог иска да имаме точно такива сериозни сърца, изпълнени с вечните реалности. Можем ли да ги имаме без дребнавостите, присмехулството и разногласията на много вярващи днес? Няма ли да е по-добре за Божието Царство и за делото на Христос, ако отстраним лекомислието и суетните разногласия, които проявяваме днес?

Въпрос 4: Как поведението на Яков контрастира със съвременното християнство?

СТРАННИЦИ И ПРИШЕЛЦИ

И така, обикновените въпроси на Фараона доведоха до необичайни отговори. Яков нарича своя живот дълго пътуване (поклонение). Поклонникът е човек, предприел пътуване, дълго или кратко, с някаква религиозна цел, предавайки се през това време на трудности и лишения. Освен пътуването му да Падан-Арам, по-голямата част от неговия живот той прекара в пътувания, по-точно поклонения. По-дълбокото значение на Якововите думи обаче е, че той гледа на себе си като на чужденец, странник в този свят и пътник към нещо друго. Той не беше у дома тук, на земята, неговото жилище, неговото наследство, неговите съкровища бяха в Небето.

"Всички тия умряха във вяра, тъй като не бяха получили изпълнението на обещанията; но ги видяха и поздравиха отдалеч, като изповядаха, че са чужденци и пришелци на земята. А ония, които говорят така, явно показват, че търсят свое отечество" (Евреи 11:13-14)

Апостол Петър ни умолява: **"Възлюбени, умолявам ви, като пришелци и чужденци на света, да се въздържате от плътски страсти, които воюват против душата" (1 Петрово 2:11)**. Като истински пътници на тази земя, ние не можем да погребем нашите сърца в лудост по богатството, модите и стиловете, политиките, церемониите, развлеченията и суетите на тоя свят. Ние сме призвани да излезем изсред тях и да се отделим.

Въпрос 5: Как се чувства вярващият като странник и пришълец в тоя свят?

От отговора на Яков ни осветява и друга сериозна истина за живота. Той пресмята живота си в дни: **"малко и зло е било числото (на дните) на годините на живота ми..."** (буквален превод от английски). Никой не може да си дава сметка за краткостта на живота и за безкрайността на вечността и да продължи да пропилява времето си на земята. Суетният човек благоговее пред красотата на живота, а духовният човек се ръководи от краткостта на живота. Внушителният, възрастен Яков ни осведомява за дните си, че те бяха (1) **малко**, макар че беше живял 130 години, (2) **зло**, което означава, че са били изпълнени с проблеми и болка, (3) **относително кратки**. Най-подходящата молитва тук е: **"Научи ни така да броим дните си щото да си придобием мъдро сърце" (Псалм 90:12)**. В този живот, ние като вярващи, трябва да насочим нашата обич към горното, не към земното (**Колосяни 3:2; Матей 6:20-21**).

Въпрос 6: Какъв урок за живота научихме от отговора на Яков към Фараона и как това знание ни помага да живеем нашия земен живот?

Яков благослови Фараона отново и излезе от неговото присъствие, но могъщият владетел не би могъл да забрави скоро тази среща. Благодатта в Якововото поведение и достолепието в неговия глас не можеше да не са направили впечатление на Фараона. Той си е припомнил, че преуспяването и щастието в света не са за дълго и не са достатъчни, за да бъдеш удовлетворен. Ние би трябвало също да си припомним тези неща.

**ВЕЛИКИ ДУХОВНИ УРОЦИ ЗА ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ НА ИСУС
(Битие 47:11-12; Римляни 12:9-10,17,20-21; Псалм 105:17-24)**

"И Иосиф хранеше баща си, братята си и целия си бащин дом с хляб, според големината на челядите им" (Битие 47:12)

Животът на Йосиф ни дава велики практически уроци по "прощаване". Божиите щедри милости достигат еднакво и добрия, и злия; Неговата добрина е предназначена да доведе грешника до покаяние. Ние не трябва да чакаме, докато хората станат добри, за да им сторим доброто, което е в нашата власт. Ние също научихме от Йосиф философията на живота чрез вяра. Той живееше с пълна увереност, че Бог управлява делата на хората и че: **"всичко съдействува за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение"** (Римляни 8:28).

Животът на вяра почива върху упованието, че Бог **"върши това, което е определено за мене"** (Йов 23:14). Да живееш всекидневно със знанието на този факт, че Бог е определил един живот и че Той е в контрол през цялото време – това е да живееш живот на вяра. Само това можеше да подкрепи Йосиф да храни и пази онези, които се бяха разкрили като негови врагове.

Йосиф също така ни учи на мъдрост при съхраняване на Божиите цели при най-трудни обстоятелства. Как можеше Израел да се настани в тучните египетски ливади без да се зарази с египетския стил на живот? Неговият отговор по този въпрос беше изборът между Рамзес и Гесен, който беше подходящ за пасбище и за тяхно временно жилище. На вярващите също се припомня да държат постоянно в "погледа си" Небето, тяхното щастие и преуспяване на земята да бъде съгласно:

"и които си служат със света, като че не са предани на него; защото сегашното състояние на тоя свят преминава" (1 Коринтяни 7:31).

Йосиф е толкова забележителен характер; с препоръките, които притежава той не може да не получи заслужено място измежду героите на вярата в Божията зала на Славата (Евреи 11:22).

Въпрос 7: Изброй и анализирай важните уроци, които вярващите научават от живота на Йосиф?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	2 Тимотей	3-4	Ездра	7
Вторник	Тит	1-3	..	8
Сряда	Филимон		..	9-10
Четвъртък	Евреи	1-2	Неемия	1-2
Петък	..	3-4	..	3-4
Събота	..	1-2	..	5-6
Неделя	..	3-4	..	7

Стих за запомняне: *"Когато праведните са на власт, хората се радват; но когато нечестивият началствува, хората въздишат"*
(Притчи 29:2)

Текст: Битие 47:13-26

В предишните ни учения проследихме пътя на Йосиф през различни моменти в живота му. По много начини той се явява преобраз на Спасителя, Исус Христос. Той беше възлюбения син на баща си, но братята му го мразеха и го изпратиха в Египет като роб. В дома на Потифер той беше верен слуга, но жената на господаря му го изкуши и лъжливо го обвини. В затвора беше забравения слуга, но той не загуби вярата си в Бога. На надлежното време той беше издигнат и стана прочут държавник в Египет. Независимо, че новата му позиция го приближи силно до езическата култура на Египет, той стоеше над нея и остана верен на истинския Бог на Израел. Освен това, когато неговите братя дойдоха в Египет, той демонстрира с прошката характера на светия. Той с готовност прости на всички, които бяха се отнесли лошо с него. През годините на глада Йосиф беше като сенчесто дърво над цялата Египетска земя. Наистина, целият му живот беше белязан с последователна вяра, почтеност и пълно посвещение на Бога.

Въпрос 1а: *Посочи няколко начина, по които Йосиф се явява като преобраз на Исус Христос?*

Въпрос 1б: *Спомени три неща, които помогнаха на Йосиф да успее, преминавайки през различните моменти от неговия живот?*

Текстът за днешното поучение описва управлението на Йосиф над Египет по време на кризата. Той въведе уникален план на действие, с който управляваше нацията по време на суровия глад, и запази както хората, така и добитъка им от измиране. Но има някои хора, които задават въпроси относно справедливостта и моралността на Йосифовата политика. Те чувстват, че е неетично да се използва бедствието на хората по време на глада, за да се обогатява Фараона и да се заробва населението.

Както и да е, тези критици пропускат да вземат под внимание обичаите и вярванията на Египтяните по това време. Те също пренебрегват особеното и критично положение, в което се намираше Йосиф. Няма никакво съмнение, че политиката на Йосиф беше чиста, хуманна и полезна. Тя имаше цел и успя. Това се доказва и от отговора на Египтяните в края на глада:

"И те рекоха: Ти опази живота ни; нека придобием благоволенieto на господаря си, и ще бъдем слуги на Фараона" (Битие 47:25)

Чрез неговата политика, Йосиф възстанови силното водачество в Египет и спечели за Фараона верността на Египетското население.

Въпрос 2: *Кое е убедителното доказателство за това, че*

ПЕРИОДА НА ГЛАДА И НЕГОВАТА ТЕЖЕСТ

(Битие 47:13; Псалми 33:18,19; 37:19; 4 Царе 6:25-29; Амос 8:11-12; Йоан 6:27)

"А нямаше хляб по цялата земя, защото гладът дотолкова се засилваше, щото Египетската земя и Ханаанската земя се изнуриха от глад" (Битие 47:13)

Колкото повече се засилваше гладът, толкова повече Египтяните обедняваха. Но по Божието провидение, чрез изпращането на Йосиф, живота на хората и стадата беше запазен. Както Бог упати египтяните и израилтяните по времето на оня глад, така Той е обещал да запази и нас във време на глад. **"Ето, окото на Господа е върху ония, които Му се боят, върху ония, които се надяват на Неговата милост, За да избави от смърт душата им, И в глад да ги опази живи"** (Псалми 33:18-19).

Както Йосиф беше инструмент на Бога при опазването на живота в Египет, Исус Христос е определен от Бог-Отец да ни опази и духовно, и физически. Той има много повече възможност да се погрижи за нас, дори и през най-мрачните и тежки периоди на глад. Всичко, от което се нуждаем, е да Му се доверяваме и да се подчиняваме на всичко, което ни е казал.

Ние видяхме, че по времето на кризата египтяните се отчаяха за оцеляването си. Всеки човек обикновено постъпва така. Те бяха готови да дадат което и да е от своите притежания за храна, за да останат живи. След като похарчиха парите си, те с готовност предадоха техния добитък и земя. Накрая те дадоха и самите себе си, да бъдат слуги на Фараона, само и само да бъдат хранени докато гладът свърши. Този акт на египтяните да пожертват всичко, само и само да си осигурят оцеляването, е много поучителен за вярващите.

Ние трябва да сме готови да се лишим от каквото и да било, за да получим хляба на Живота. Повечето хора са готови да дадат всичко, което притежават, за да опазят физическия си живот, но те не са готови да направят необходимите жертви, за да поддържат техния духовен живот.

Имаше времена в живота на израилтяните, когато гладът ги принуждаваше да изяждат собствените си деца **(4 Царе 6:25-29)**. Но същите израилтяни бяха съвсем нечувствителни към духовния глад, който често се разпростираше над техния живот. Дори днес, ние живеем във време на духовен глад, пророкувано от пророк Амос: **"Ето, идат дни, казва Господ Иеова, когато ще изпратя глад на земята, - не глад за хляб, нито жажда за вода, но за слушане думите Господни. Те ще се скитат от море до море да търсят словото Господно, и ще обикалят от север до изток, но няма да го намерят"** (Амос 8:11-12).

Има оскъдица от смислени поучения в много събрания днес. Но повечето хора не изглежда да са засегнати от този духовен глад толкова много, колкото са засегнати от материалните неща. Вече трябва да вземем решение да ценим повече духовното си оцеляване, отколкото физическото. Исус каза: **"Защото животът е повече от храната, и тялото от облеклото... Работете, не за храна, която се разваля, а за храна, която трае за вечен живот, която Човешкият Син ще ви даде; защото Отец, Бог, Него е потвърдил с печата Си"** (Лука 12:23; Йоан 6:27).

Ние също видяхме, че по време на гладът Йосиф отвори житниците и разпредели хляб на хората. Дори и днес истинските Божии служители, които са били подготвени и издигнати за критично време като това, би трябвало да разпределят вярно хляба на живота на Божиите люде. Духовните водачи на всички нива би трябвало да се стремят да бъдат като Йосиф, който даде на немощните мъже и жени надежда за оцеляване, когато всичко изглеждаше безнадеждно.

Въпрос 3: Какво духовно приложение можем да намерим на ролята на Йосиф и на отговора на Египтяните по време на глада?

ОБРАЗЪТ НА ВЕРНИЯ СЛУГА

(Битие 47:14-19; 41:49; Притчи 20:6; 22:29; 11:26; Тит 2:9-10; 1 Коринтяни 4:1-2)

"И Йосиф прибра всичките пари, които се намираха в Египетската и Ханаанската земя, за житото, което купуваха; и Йосиф донесе парите във Фараоновия дом" (Битие 47:14)

Йосиф беше верен на Бога и на Фараона в управлението на Египетските дела.

Първо, той усърдно складираше храната през седемте години на изобилие. **"Йосиф събра жито твърде много, колкото морския пясък, така щото престана да го мери; защото беше без мяра" (Битие 41:49)**. Усърдието в служението е белег на вярност. **"Видял ли си човек трудолюбив в работата си? Той ще стои пред царе, няма да стои пред неизвестни хора" (Притчи 22:29)**.

Второ, Йосиф продаваше зърно на хората, веднага щом им потрябваше. Той не го задържаше, за да предизвика изкуствен недостиг. Библията ни казва: **"Който задържа жито ще бъде проклинат от народа, а който продава, благословение ще почива на главата му" (Притчи 11:26)**. Съхраняването на крайно необходими продукти, с цел да се качи цената им, докато хората започнат да плачат за тях, е безбожно дело. Вярващите не трябва да се присъединяват към светските хора в такива хитри бизнес-практики.

Трето, Йосиф донесе всички пари, спечелени от продажбата на зърно, в дома на Фараона. Той не злоупотреби с тях. Беше напълно честен и управляваше Фараоновите дела с почтеност. Дори, преди да започне да храни бащиния си дом на разносните на Фараона, той поиска разрешение. Това е голямо предизвикателство за вярващите от "модерното време". Дали сме толкова верни колкото Йосиф в управлението на бизнеса или капиталите на нашите земни господари? Даваме ли почтен отчет за всички наши сделки и получават ли нашите шефове всички приходи, които ние придобиваме от бизнеса им? Тогава какво остава за работата и капиталите, които Бог поверява под нашите грижи. Верни ли сме? За отбелязване е факта, че Йосиф, още от малък, не участваше в злите дела на братята си, а ги изобличаваше. **"Повечето човеци разгласяват всеки своята доброта; но кой може да намери верен човек?" (Притчи 20:6)**.

Четвърто, ние виждаме, че Йосиф беше напълно безкористен в начина, по който управляваше Египетската криза. Той не спечели нищо за себе си, нито използва позицията си, за да уреди децата си да заемат ръководни места в държавата. Той беше доволен да има Бог за свой дял и той му позволяваше да определя неговата участ, както и тази, на неговите деца. Бог търси такива себеотрицателни мъже и жени, за да работят на Неговото лозе. За жалост, много вярващи днес не са готови да служат на Него, освен ако те знаят, че ще имат и някаква земна облага от това. За такива хора, личните фактори са в основата на тяхното решение да служат на Бога. Това не трябва да бъде така. Исус каза: **"Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си, и така нека Ме последва" (Матей 16:24)**.

Въпрос 4: Изброй четири черти на вярноост в Йосифовото управление на Египетската криза, на които можем да подражаваме?

Въпрос 5: Кое според тебе е най-важният фактор, който пречи на хората да служат вярно на Бога?

ПОЛИТИКАТА НА ПРОЧУТИЯ ДЪРЖАВНИК

**(Битие 47:20-26; Притчи 29:2; Левит 19:15; Исаия 10:1-2;
Левит 27:30; Малахия 3:8)**

"И тъй, Йосиф закупи за Фараона цялата Египетска земя, защото египтяните продаваха всеки нивата си, понеже гладът се засилваше над тях; така земята стана Фараонова" (Битие 47:20)

Йосиф въведе в Египет ефективен план за разпределението на ресурсите. Това включваше продажба на зърно на хората в замяна на техните пари, добитък или земя. Парите не бяха във вида на банкноти, както са днес, а вероятно бяха монети от скъпоценен метал, които се използваша за легално разплащателно средство. Йосиф не би могъл да даде зърно без заплащане, защото то беше закупено с парите на Фараона.

Йосиф беше просто надзорник над това начинание и той трябваше да даде отчет пред Фараона. Освен това, той използва възможността да поправи някои слабости и аномалии, които беше забелязал в Египетското общество.

Много преди Йосиф да се изкачи на това място, Египетската традиция поддържаше мнението, че земята принадлежи на Фараона. Тази традиция се засилваше, когато в Египет се възцаряваше някой силен владетел. Но по време на слабо ръководство, отделни богаташи придобиваха земята за сметка на бедните. Както и да е, чрез неговата програма за изхранване, Йосиф подsigури цялата земя и всички хора да принадлежат на Фараона. Колкото земя даваше някой на Фараона, толкова храна получаваше, за да издържи периода на глада.

Йосиф също премести хората и ги настани в градовете. Така той подsigури лесното раздаване на храната и ефективното управление на народа. Обаче, жреците на Египет бяха застраховани срещу изгубване на тяхната земя, понеже Фараонът им беше определил редовен дял храна от житниците. Така те не продадоха земята си за храна. Към края на глада Йосиф даде семе на хората, за да засеят земята. Той само изискваше една пета част (20%) от продукцията за Фараона. Това беше съвсем справедливо като си припомним, че земята, семето и хората принадлежаха на Фараона. От тази стъпка става очевидно, че Йосиф не е възнамерявал да зароби хората или да се възползва от тях. Политика, която позволява на хората да задържат 80% от продукцията си, не може да бъде разглеждана като несправедлив указ. Понеже египтяните осъзнаха великодушието на това предложение, те бяха признателни и благодариха на Йосиф за спасението си от глада. Те с готовност предложиха себе си да станат слуги на Фараона. Това, което Йосиф поиска от египтяните е нещо като днешните данъци към държавата, които ние плащаме. И въпреки, че днес правителството не ни дава семена, капитал или земя, ние пак плащаме различни такси, без да се оплакваме.

Има духовен урок, който можем да научим от всичко това. Египтяните с радост даваха на Фараона една пета част от техните приходи, просто защото смятаха, че са му задължени за спасението си по време на глада. Ние, които вярваме в живия Бог, трябва с още по-голяма радост да сме готови да дадем 20% от нашите приходи на

Бога. **"...защото ето що е любов към Бога: да пазим неговите заповеди; а заповедите Му не са тежки"** (1 Йоан 5:3). Ние сме притежание на Бога от сътворението насам и от изкуплението отново. Всички ние и всичко, което имаме, принадлежи на Него; и Той не само дава семе на сеяча, но прави и семето да израстне. Но с учудване забелязваме, че има хора, които не успяват да дадат на Бога дори най-малкото – десятъка си. Макар, че те са готови да платят, ако имат изгода, много повече от 20%, например за заем на колега, който са сигурни, че ще си получат обратно, но те с неохота дават 10% на Бога, от онова, което са получили даром от Него. Трябва да бъдем верни в даването на нашите десятъци и дарения на Бога. Библията ни учи, че десятъкът принадлежи на Бога; и ние не Му правим услуга като го плащаме. По-скоро, ние само Му даваме онова, което по право Му принадлежи. По тази причина пророкът нарича крадци онези, които пропускат да дават своите десятъци.

"Всеки десетък от земята, било от посевите на земята, или от плода на дърветата, е Господен; свет е Господу... Ще краде ли човек Бога? Вие обаче, Ме крадете. Обаче думате: В какво Те крадем? В десетъците и в приносите..." (Левит 27:30; Малахия 3:8)

Поведението на египтяните към края на глада ни учи, че нашето даване на Бога би трябвало да се отличава с готовност, радост, щедрост и благодарност. Това е един начин, по който ние можем да изразим признателността си към Бога и да покажем, че приемаме Неговото Господство над нас и над всичко, което имаме. Така също вярващите би трябвало да отбележат, че няма значение колко ужасна е ситуацията, тя със сигурност ще бъде преодоляна, ако ние се доверим на Бога.

Въпрос 6: Какъв духовен урок могат да научат вярващите от благодарността на Египтяните в отговор на Йосифовата политика?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Евреи	9-10	Йов	7-8
Вторник	..	11	..	9-10
Сряда	..	12-13	..	11-12
Четвъртък	Яков	1-2	..	13-14
Петък	..	3-4	..	15-17
Събота	..	5	..	18-19
Неделя	1 Петрово	1-2	..	20-21

Урок *ЯКОВ БЛАГОСЛАВЯ СИНОВЕЩЕ*
№ 148 *НА ЙОСИФ*

Стих за запомняне: „С вяра Яков, на умирање, благослови всекиго от Иосифовите синове и поклони се Богу подпирайки се върху края на тоягата си“ (Евреи 11:21)

Текст: Битие 47:27-31; 48:1-22

След 17 години пребиваване в Египет, Яков най-накрая се подготви да посрещне смъртта в дълбока старост – 147 години. Но преди да премине в отвъдното, той осинови двамата Йосифови синове и ги благослови. Яков също оживи видението на Авраамовия завет в синовете си, особено в Йосиф, на когото той даде дела на първороден. Макар и обещанието за притежанието на Ханаан да не беше буквално изпълнено по времето на Якововата смърт, той гледаше напред за изпълнението му в идните поколения. Наближаващата смърт и очевидното неизпълнение на обещанието не отслабиха вярата му в Божията вяроност. Това е голямо предизвикателство за вярата на днешните християни.

Въпрос 1: *Какво предизвикателство отправя Якововата вяра към вярата на съвремените вярващи?*

СИГУРНОСТТА НА СМЪРТТА И ПОДГОТОВКАТА НА ВЯРВАЩИТЕ
(Битие 47:27-31; Псалми 49:6-12; 90:10-12; Еклисиаст 8:8; Евреи 9:27)

В края на краищата, въпреки щедрата Йосифова грижа, приближаваше времето, когато Израел трябваше да „умре“. Няма значение какви привилегии имаме и какви специални грижи се полагат за нас, **„определено е на човеците веднъж да умрат...“** (Евреи 9:27), освен онези вярващи, които са определени да срещнат Господа във въздуха при Грабването. Всички планове и борби на човека приключват при смъртта. И след това, реалността на вечното осъждение се изправя срещу всички онези, които са пропиляли техните земни години в преследване на преходни съкровища за сметка на тяхната душа. Много хора живеят така, сякаш никога няма да умрат. **„Тайната им мисъл е, че домовете им ще траят вечно, и жилищата им из род в род; Наричат земите си със своите си имена. Но човекът не пребъдва в чест; Прилича на животните, които загиват“** (Псалми 49:11-12). Но Яков не позволи на имотите, които Бог му даде, да приспят сърцето му за реалността на предстоящата смърт. Той виждаше приближаването на смъртта в премрежения си поглед и разклатеното си здраве, затова направи необходимите приготовления.

За съжаление много хора днес се вцепеняват пред предупредителните сигнали на смъртта. Те са зле подготвени за бъдещия живот. Ето защо трябва да размислим върху живота на Яков, за да можем да научим някои сериозни уроци. Първо, ние научаваме за краткостта на живота и за нуждата да се подготвим за вечността. Давид каза: **„Научи ме, Господи, за кончината ми, И за числото на дните ми, какво е; Дай ми да зная колко съм кратковременен“** (Псалми 39:4). В една песен това на кратко се излага така:

Колкото и да е добър живота – той е кратък.
Като падането на листо, като връзването на сноп.
Бъди в крак с времето!
Отлитащите дни говорят ясно,
Че скоро ще дойде смъртта и фаталната линия ще бъде пресечена.
Бъди в крак с времето!

Най-важното приготвяне, което трябва да бъде направено преди смъртта да дойде е да имаш увереността за спасение чрез искрено покаяние и вяра в Христос Исус. Това е единствения начин да сме сигурни, че на нашето смъртно легло няма да сме в отчаяние и агония.

Въпрос 2: Какво трябва да направят вярващите, имайки предвид неизбежността на смъртта?

Второ, не трябва да позволяваме заради преходните неща в този живот да забравим това, което Бог ни е обещал. Човешката природа има склонност да се прилепя за преходното за сметка на вечното. Дори пътуващите към небесния град "поклонници" са изкушени да останат в дългоочакваните пристанища, които Бог само е определил за тяхно временно освежаване, докато те се катерят по трудния хълм към мястото на безгрижен покой. Затова Яков иска неговото потомство да се фокусира върху обещаната земя и да се върне в нея, независимо от настоящото им видимо преуспяване и удобство в Египет. Каквато и временна почивка да ни даде Бог на тази земя, ние трябва да помним, че **"за Божиите люде остава една почивка"**, в която трябва да се стремим да влезем (**Евреи 4:9-11**). За вярващите Египет символизира света и ние не трябва да си позволяваме да бъдем заблудени от фалшивата сигурност, която понякога ни се предлага. Михей повтаря тази мисъл като казва: **"Станете та заминете, защото не е тука почивката ви, Поради нечистотата, която погубва, Да! страшно погубва"** (Михей 2:10).

Трето, ние трябва да се отделим от света. Яков не иска дори неговото мъртво тяло да бъде погребано в Египет. Приживе, той живеше в Гесен, отделен от Египтяните, и при смъртта си също искаше да се отъждество с обещаната земя. Несъмнено той знаеше за претенциозните погребални церемонии на египтяните и за това, че като баща на Йосиф, той щеше да получи кралско погребение в Египет. Но той не искаше нито една от тези езически почести. Той само живееше в Египет, но сърцето му беше в Ханаан. Затова той поиска от Йосиф с клетва да му обещае, че няма да го погребат в Египет. Ние трябва да си извадим поука от поведението на Яков.

Въпрос 3: Изброй няколко урока, които научихме от начина, по който Яков се приготви за смъртта.

ОСИНОВЯВАНЕТО НА ЙОСИФОВИТЕ СИНОВЕ ОТ ЯКОВ (Битие 48:1-7; Исус Навиев 14:4; Римляни 8:14-17)

Когато Йосиф чу, че неговият баща е болен в Гесен, той отиде с двамата си сина, да го посети. Да се грижим за нашите възрастни родители е почетено от Бога задължение, което истинските вярващи не трябва да пренебрегват. На нас ни е заповядано: **"Слушай баща си, който те е родил, И не презирай майка си, когато остарее"** (Притчи 23:22). Мнозина днес не полагат никаква грижа за

техните родители. Те ги пренебрегват и не ги поддържат, дори когато остаряят и се разболеят. Мнозина се отнасят към родителите си без уважение до там, че дори ги наричат с обидни думи. Други бият своите родители и ги наричат вещици и магьосници, като ги оставят да страдат до смъртта си. Има някои хора, които не са се чували с родителите си от години. От християнина се очаква да почита своите родители, да се грижи за тях, да снабдява всичко за поддръжката на старините им. Макар че много хора тормозят родителите си днес, на вярващите им е заповядано да уважават своите родители. Йосиф, макар и високопоставен като човек, намери време да посети баща си и да се погрижи за него. Няма значение каква е нашата позиция в този свят – висока или нисша – ние трябва да снабдяваме нуждите на нашите родители. Това е път на благословение (**Второзаконие 5:16**).

Когато Яков разбра, че Йосиф е дошъл, събра силите си и седна в леглото. Най-напред той разказа за своята лична среща с Бога и за това как стана участник в завета на Бог с Авраам. Това целеше да предизвика в умовете на неговите синове силен копнеж и решение да се върнат в Ханаан. Повече от всичко друго той искаше те да следват видението за завладяването на Ханаан, както Бог беше обещал. Родителите имат задължението да оформят видението на своите деца. Приоритетите в нашия живот и разискванията показват на младите посоката, в която трябва да вървят. Ако ние слагаме ударение на земните позиции, имоти и великолепие за сметка на духовните преживявания, това ще подтикне нашите деца да бъдат светски, а не набожни. Родителите често трябва да говорят на своите деца за вярата и за радостта по пътя към небето. Интересът на децата към обещаната земя трябва да бъде пробуден и да бъде поддържан в свят, който е под контрола на лакомията, алчността и суетата.

Въпрос 4а: Какво е задължението на децата към родителите?

Въпрос 4б: Какви отговорности имат родителите в оформянето на видението на техните деца?

Преди да умре, Яков осинови Манасий и Ефрем за свои собствени деца. Това събитие ни учи на няколко важни урока за действието на благодатта.

Първо, виждаме, че благодатта издига онези, които най-малко очакваме. Синовете на Йосиф бяха родени от египтянка и не бяха достойни да станат глави на племена в Израел. Но благодатта ги издигна поради връзката им с Йосиф. По подобен начин грешниците, които се покаяват и обвързват с Исус чрез вяра, биват осиновени от Бога. Те стават достойни да получат наследство измежду онези, които са осветени.

Второ, осиновението на Манасий и Ефрем ги постави наравно с останалите синове на Яков. Те станаха сънаследници с Рувим, Симеон и другите. Нашето осиновение като Божии чеда ни издига до положението на сънаследници с Христа.

Трето, осиновението на двете момчета изискваше те да се откажат от връзката си с Египет и от всяка привилегия, която тази връзка би им донесла. От друга страна осиновението им даваше изключителни привилегии, но също и стоварваше върху тях и сериозна отговорност. Въпреки, че то им позволяваше да имат дял и в духовните и във физическите благословения на Авраамовия завет с Бога, осиновението им изискваше да се откажат от тяхното знатно Египетско потекло. Като синове на Йосиф и майка им – дъщеря на жреца на Он, те имаха перспектива в Египетското светско общество с подкрепата и на духовенството. Но те трябваше да се отрекат от всичко това, заради надеждата да завладеят обещаната земя. Те трябваше да се откажат от това, което беше обозримо и много близко, заради онова, което изглеждаше невидимо и твърде далече.

По същия начин, от вярващите в Христос се очаква да прекъснат връзките си с настоящия свят и да изоставят целия си интерес към него. Ние не можем да се

радваме на нашите права като Божии деца, ако запазим отъждествяването си и връзките си със света.

Четвърто, осиновението на Йосифовите синове означаваше, че Яков дава на Йосиф двоен дял наследство, който по право е на първородния. Рувим беше естественият първороден, който би трябвало да получи двойния дял. Но той загуби това право поради грях. Той се качи на бащиното си легло при кръвосмесителното взаимоотношение с Вала (**1 Коринтяни 5:1; Битие 35:22**). Този, който си позволява да съгрешава, се излага на тежка и вечна загуба. На края те плащат повече, отколкото са спечелили и прекарват вечността в горещо-червените пламъци на огненото езеро. Но ония, които вярно поддържат живота си в святост, независимо от болезнените изпитания и изкушения, ще придобият вечна почит като Йосиф.

Въпрос 5: Какви уроци за действието на благодатта научихме от осиновяването на Йосифовите синове?

БЛАГОСЛАВЯНЕТО НА ЕФРЕМ И МАНАСИЙ (Битие 48:8-22; Евреи 11:21)

Яков не можеше да различи двамата сина на Йосиф, които стояха пред него, защото очите му бяха замъглени поради възрастта. След като Йосиф ги представи на Яков, старият патриарх благослови двете момчета и баща им. Той започна със свидетелство за Божията утеха и благодат, които надвишават нашите очаквания и надежди. Той не очакваше да види Йосиф жив, но Бог направи така, че да види и Йосиф, и неговите деца. Когато ние броим благословенията си, оставаме изненадани от това, което Бог е направил за нас. Като Яков, ние трябва непрекъснато да оценяваме и да признаваме Божията доброта и милост във всяка област на нашия живот.

Тъй като Йосиф очакваше Яков да благослови синовете му, той ги подреди пред баща си по реда на тяхното раждане. Той постави по-големия, Манасий, към дясната ръка на Яков, а по-младия, Ефрем, към лявата му ръка, като очакваше с най-голямото благословение да бъде удостоен Манасий. Но Израел протегна дясната си ръка и я положи на Ефремовата глава, **"а лявата ръка на Манасиевата глава, като нарочно кръстоса ръцете си..."** (Битие 48:14). Това не се хареса на Йосиф и той се опита да поправи "грешката", която мислеше, че баща му върши. Но Яков отказа и подчерта, че това, което прави, има цел и е неотменимо. Тук ние виждаме триумфа на духовното разпознаване чрез вяра над човешките подредби. Макар и естествените очи на Яков да бяха замъглени, духовните му очи бяха проникателни и осветени от Божествено озарение. Той не предаваше благословенията на основата на обичаи, родителски препоръки или пристрастия. По-скоро, беше воден от духа на пророчеството. Така трябва да бъде с всички нас, които сме вярващи и членове на Библейска Църква. Ние трябва да научим някои важни уроци от начина, по който Яков благослови Ефрем и Манасий.

Първо, правилно е казано, че "благодатта не гледа на естествения ред и Бог не предпочита онези, които ние мислим за най-подходящи". Бог избира хора на основата на Неговия суверенитет и всезнание, във интерес на Неговия всеобхватен велик план. Затова онези, които имат задължението да назначат други на отговорни позиции в църквата, трябва да търсят водителството на Святия Дух, отколкото да избират на базата на приятелство, близост или външен изглед.

"Но Господ каза на Самуила: Не гледай на лицето му, нито на високия му ръст, понеже съм го отхвърлил; защото не е както

гледа човек, понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце” (1 Царе 16:7)

По подобен начин, “по-големите Манасиевци” в църквата не трябва да застрашават мира и единството на църквата, когато “младите Ефремовци” са предпочетени. Повишението идва от Господа и Той е, Който **“едного Той унижава, а другото издига” (Псалми 75:6-7)**

Второ, Бог раздава Своите благословения неравномерно и често дава повече на онези, които са най-неподходящи. Той дава таланти на хората според “техните способности”. Затова нека всеки от нас бъде доволен с това, което Бог е благоволил да му даде и да не завиждаме за това, което Той е решил да даде на другите.

Трето, Яков реши да зарадва Бога дори, ако това, което прави, огорчи неговия възлюбен Йосиф. Неговата любов към Бога измести неговата привързаност и грижа към Йосиф. По същия начин, вярващите не трябва да позволяват човешките емоции и семейни връзки да възпрепятстват тяхната любов и подчинение към Бога. Христос каза: **“Който люби баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който люби син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене” (Матей 10:37).**

Четвърто, Йосиф не беше зарадван от нещата, които радваха Бога. Макар, че той имаше духовни преживявания, мъдрост и знание, той знаеше само отчасти. Вероятно той би допуснал голяма грешка, ако си беше позволил лично да благослови децата си. Но баща му Яков, поради Божествения порядък и духовната пронизателност, имаше възможност да предотврати такава фатална грешка. Бог е поставил водачи в църквите, които, също като Израил, да ни водят в жизненоважните области на нашия живот, за да не направим неумишлено фатални грешки. Затова нека не спираме да търсим или да презираме техните съвети.

Въпрос 6: Какви важни уроци можем да научим от начина, по който Яков благослови Ефрем и Манасий?

Начинът, по който Яков благослови Йосифовите синове, разкрива великата трансформация, която е станала в неговия собствен характер. Той, който започна живота си като интригант и човек, който измести брат си с хитрост, сега се беше превърнал в герой на вярата, чието благословение и пророкуване очертаваше бъдещето на израилтянския народ. Най-сетне той успя да познае Бога като негов Баща, негов Снабдител, негов Поддържник, негов Изкупител от злото. Тази промяна в характера на Яков започна с неговата среща с Бог в Луз. И днес “мъртвият” грешник може да бъде напълно преобразен от Божията благодат, ако се предаде на Бога и отстъпи пред Неговото доживотно дисциплиниране.

Въпрос 7: Как могат грешниците да преживеят преобразяване на характера като Яков?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Петрово	3	Йов	22-23
Вторник	..	4-5	..	24-26
Сряда	2 Петрово	1	..	27-28
Четвъртък	..	2-3	..	29-30
Петък	1 Йоан	1-2	..	31
Събота	..	3-4	..	32-33
Неделя	..	5	..	34-35

Урок СЛУЖЕНИЕТО И СМЪРТИЯ НА
№ 149 ЙОАН КРЪСТИТЕЛ

Стих за запомняне: "А от дните на Йоана Кръстителя до сега небесното царство на сила се взема, и които се насилят го грабват" (Матей 11:12)

Текст: Марк 1:1-11; 6:14-29

Вярва се, че евангелието от Марк е написано от Йоан Марк, роднина на Варнава (**Колосяни 4:10**). Той беше с Павел и Варнава в тяхното първо мисионерско пътуване (**Деяния 12:25**). Симон Петър го нарича свой син (**1 Петрово 5:13**). Тази книга (евангелие от Марк), както и другите книги в Библията, не са човешко дело, а са изцяло вдъхновени от Святия Дух (**2 Тимотей 3:16; 2 Петрово 1:21**). Евангелието на Марк не се фокусира върху родословието, а върху живота и служението на Исус Христос; то е най-кратко от четирите евангелия, ярко и живописно представено. Евангелието започва с обявяване Божествеността на Христос. **"Началото на благовестието на Исуса Христа, Божий Син..." (Марк 1:1)**. Марк признава, че делата на Исус Христос свидетелстват за Неговата Божественост. Нашето учение днес разглежда живота на Йоан Кръстител, предтечата на Исус Христос, както и неговата роднинска връзка с нашия Господ (**Лука 1:26-36; 39-44**).

ЙОАН КРЪСТИТЕЛ, ЧОВЕКЪТ И НЕГОВАТА ЗАДАЧА
(Марк 1:2,3,6; 6:20; Лука 1:5-17,57-69,76-80; Йоан 1:6-8)

Йоан Кръстител беше единствено дете на родителите си Захарий и Елисавета. Захарий беше свещеник, а Елисавета, неговата жена, беше от Аароновия дом - първият първосвещеник в Израел. Те и двамата бяха праведни пред Бога, непорочни относно всички Господни заповеди и постановления. Те бяха възрастни и бездетни. Въпреки, че беше бездетен, Захарий вярно изпълняваше своите задължения като свещеник. Какво предизвикателство е живота на това семейство за съвременните вярващи, които изоставят своята служба пред Господа поради някои трудности! Много вярващи изоставят Бог и Неговия призив защото: (1) не могат да си намерят жена; (2) не могат да имат деца; (3) нямат работа и са материално затруднени, и т.н...; но не беше такъв случаят със Захарий. Той остана верен и Бог си спомни за него и отговори на молитвите му (**Лука 1:13**).

Въпрос 1: Изброй няколко причини, поради които вярващите отстъпват от Господа или от тяхното служение?

Един ангел провъзгласи раждането на Йоан Кръстител и даде подробности относно името и живота на детето преди неговото зачеване. Всички, които останат верни на Бога, ще видят техните сърдечни желания изпълнени и техните очаквания – оправдани. Но нека да отбележим някои моменти от живота на Йоан и поставената му от Бога задача. **Първо:** Той беше роден от набожни, праведни, верни и молещи се родители. Въпреки, че беше единственото им дете, той беше най-забележителния човек (**Матей 11:11-14**). **Второ:** Той беше посветен на Господа още от утробата. Той не пиеше вино, нито спиртно питие. Беше изпълнен със Святия Дух още от майчината си утроба. Волята на Бога за вярващите родители е, те да посветят децата си на Господа от зачеването им и да ги порастяват в пътя Господен. Пророчеството относно

раждането на Йоан не беше достатъчно да го подготви да изпълни Божията цел или да живее свят живот. Отношението на неговите родители и неговата лична решимост да се подчинява на Бога му дадоха възможност да стане мъжа, който Бог искаше той да бъде. Ние си спомняме, че раждането и служението на Самсон беше също предсказано от ангел, но поради неговата небрежност той не завърши добре живота си (**Съдии 13:2-5,16**).

Въпрос 2: Изброй няколко чудни събития около раждането на Йоан Кръстител и формулирай предизвикателствата, които те поставят пред християнските родители.

УМЕРЕНОСТТА И СДЪРЖАНОСТТА НА ЙОАН КРЪСТИТЕЛ (Матей 3:4; 11:8,18; Йоан 3:28,30; Йоан 1:19-23; Марк 6:20)

Начинът на живот на Йоан Кръстител отразяваше сериозността на неговото служение. Можем да започнем, първо, с неговата скромност и простота. Той беше сдържан във всичко. Избягваше разточителството и лукса. Не се хранеше с деликатеси и нямаше желание да трупа богатство. Той беше дисциплиниран и мъртъв към себе си (**Матей 3:4; 11:8,18**).

Второ, неговият живот се характеризираше със смирение и себе-заличаване. Той описваше себе си само като **“глас, който вика в пустинята”**. Когато беше запитан, дали той е Илия или Христос, отговорът му беше отрицателен. Когато му казаха, че Исус кръщавал повече хора от него, той отговори: **“Той трябва да расте, а пък аз да се смаявам”** (**Йоан 3:28-30; 1:19-23**). Много служители на евангелието днес преследват слава, богатство и разкош. Много от тях са горделиви и арогантни, въздигащи по-скоро себе си и своите служения, отколкото Христос. Както Йоан дойде, за да приготви пътя на Господа преди Неговото първо идване, така и вярващите днес са призвани да приготвят пътя за предстоящото второ идване на Христос.

Трето, той беше отделен от света, и беше доволен с това, което Бог му даваше. Беше доволен да живее в пустинята или в провинцията, отделен от похотта и греховете на хората в онези дни. Той не завиждаше за това, което свещениците получаваха от олтара за служението си. Не го блазнаха блясъкът и привлекателността на високите постове. Той не търсеше признание или приемане от политическата или религиозната власт на ония дни.

Четвърто, той беше смел и откровен. Той проповядваше истината на всички – и високопоствените, и нископоствените, получаваха директно и цялостно послание от него. Той не приспособяваше службите си така, че да привлича богатите и властимащите.

В допълнение, той беше пряк и готов да пострада, когато, имайки съмнение относно Христос, изпрати своите ученици да разберат истината. Той не пазеше тишина и не мърмореше. Веднъж получил уверение, че Исус е Христос, той беше доволен и понесе хладнокръвно болката от ръката на Ирод. Много хора прикриват своите страхове. Искреността и откритостта са доказателство за истинско Християнство. Освен това, той беше непорочен и свят в живота и служението си. Дори злият цар Ирод го смяташе за свят и праведен човек (**Марк 6:20**). Не е писано, че той се е женил, но няма и записано, че той се е осквернил по какъвто и да е начин.

Въпрос 3: По какъв начин вярващият днес може да прояви на практика характера, поведението и дисциплината на Йоан Кръстител?

СЛУЖЕНИЕТО НА ЙОАН КРЪСТИТЕЛ
(Марк 1:4-5, 7-11; 6:16-29; Матей 3:5-17; Лука 3:2-22; Матей 14:1-12;
Йоан 1:15,19-36)

Служението на Йоан Кръстител сложи край на 400-нте "тъмни" години в Израел, в които нямаше нито пророк, нито пророчества. Израилтяните дълго време отхвърляха Божието Слово и Неговите пророци и това беше последвано от предсказанията за глад за Словото на Бога и липса на истински пророци (**Амос 8:11-12; Езекил 7:26; Псалми 74:9**). Това дойде, за да премине. На мястото, където трябваше истинските пророци да изявяват Божието Слово, дойдоха фарисеите и другите религиозни водачи, за да установят техния собствен ред. Те поучаваха за учения човешки традиции.

Днес мнозина отхвърлят сигурното слово на пророчество, което идва от устата на потвърдени Божии служители. Те тичат от място на място, за да чуят това, което ще им е угодно. Мнозина в църквата не харесват "неразводнената" истина на Божието Слово. Те пропускат както редовните, така и специалните програми на църквата. Те, както някога чадата на Израел, мразят истината и като тях ще бъдат постигнати от "**глад за словото**". Дано Бог да не отнеме Неговото Слово и учителите на Неговото Слово от нас в името на Исус. Амин!

Но по времето, когато Йоан Кръстител се появи, хората бяха уморени от човешко измислената религия на фарисеите. Той донесе Божието Слово на народ, който гладуваше за него. Многочислени тълпи идваха при Йоан Кръстител, за да чуят и да се кръстят.

Какъв беше фокусът на служението на Йоан Кръстител?

Първо: Като истински свидетел той насочваше погледа на хората към Исус (**Марк 1:7-8; Йоан 1:6-9, 15-16, 26-34**). Всеки истински вярващ и служител трябва да насочва хората към Исус.

Второ: Както Исус и Неговите последователи правеха (**Марк 1:15; Деяния 3:19**), той проповядваше покаяние за опрощаване на греховете. Той даваше да се разбере ясно, че без покаяние няма прошка за греховете. Мнозина днес мразят да призовават грешниците на покаяние. Те молят грешниците само да вярват в Христос. Те не искат да натъжават хората като ги карат да си припомнят миналите грехове, но Йоан Кръстител не беше като тях (**Марк 1:4**). За да бъдат спасени грешниците - трябва да се покаят и да вярват благовестието.

Трето: Той проповядваше, за да обърне хората от греховете им, а не за да спечели популярност. Неговите проповеди бяха категорични и недвусмислени.

Четвърто: Той изискваше плодове на покаяние. Той не се задоволяваше просто с присъствието на хората. Онези, които идваха при него, никога не се връщаха празни. Той имаше слово в отговор на всяко запитване. Хората, които търсеха сериозно истината, си отиваха щастливи и изпълнени, тези, които търсеха слава, си отиваха объркани (**Матей 3:6-10; Лука 3:7-14**).

Пето: Той не се фокусираше само върху водното кръщение, което следва покаянието от греховете, но също говореше за кръщението в Святия Дух, което е от Христос. Той обясни ясно пред слушателите си, че Христос ще ги кръсти със Святия Дух и с огън.

Шесто: Той водеше неговите слушатели далече от фалшивата вяра. Те смятаха, че Авраам е техния баща. Йоан Кръстител подчерта, че освен ако не се покаят и не се предадат на добри дела, те ще претърпят загуба (**Лука 3:8**). Онези, които поставят своята вяра в тяхната деноминация или пастор, а не са истински покаяли се, ще бъдат разочаровани в последния ден.

Седмо: Той говори за идващия съд; той имаше слово за всеки човек: за професионалистите, за обикновените хора, за религиозните водачи, за политиците и обществените служители (**Лука 3:12-14**).

Докато изпълняваше служението си, той не гледаше на личността на човека, нито имаше страх от човек. Той каза истината дори на цар Ирод, който имаше власт да заповяда екзекуцията му. Вярващите днес имат нужда да научат за Йоан Кръстител и за начина, по който той изпълни неговото служение.

Въпрос 4: Как вярващите днес могат да достигнат грешниците с благата вест като приложат свято пазените принципи в проповедите на Йоан Кръстител?

УБИЙСТВОТО НА ЙОАН КРЪСТИТЕЛ (Марк 6:14-29; Матей 14:1-14; Лука 3:19-20; 9:7-9)

Служението на Йоан Кръстител беше доведено до преждевременен край точно когато Христос започна своето служение. Кръвосмесителната, прелюбодействаща и зла двойка на Ирод и Иродиада беше жестокият инструмент, който Сатана използва, за да затули пълната с огнени слова уста на този смел проповедник на праведност.

Обстоятелствата около смъртта на Йоан бяха трагични. Историята ни разказва, че Иродиада беше внучка на цар Ирод (онзи, който се опита да убие бебето Исус). Четверовластник Ирод (наречен още Ирод Антипас) и Филип (наречен още Архелай) бяха братя на половина, синове на цар Ирод от различни майки (**Лука 3:1**). Това загатва, че и двамата, Ирод и Филип, бяха чичовци на Иродиада.

Въпреки това, Филип беше оженен за Иродиада и те имаха дъщеря, наречена Саломе. Но четверовластник Ирод посети брат си Филип и привлече вниманието на Иродиада, негова племенница и жена на брат му Филип. По тази причина Ирод се разведе със собствената си жена, прелъсти Иродиада, с нейното мълчаливо съгласие, и тя напусна Филип и се омъжи за Ирод.

Това беше всеизвестна тайна. Всички религиозни авторитети по него време запазиха мълчание, освен Йоан Кръстител. Той каза истината на Ирод: **"Не ти е позволено да я имаш"** (**Матей 14:4; Левит 18:6,16; 20:21**). Това беше кръвосмешение, това беше отвратително, това беше прелюбодеяние. Йоан не можеше да се присъедини към клюкарите; по-скоро той се противопоставяше на грешниците очи в очи и изискваше те да се покаят. По тази причина Ирод, насърчен от Иродиада, го хвърли в тъмница. Иродиада хранеше яд към Йоан, дори и след като той беше затворен, и търсеше начин да го убие.

Днес още има хора, които мразят проповедниците, които им казват истината относно техния безбожен начин на живот. Като Иродиада, те искат да се предават на греха без никакво смущение от никой проповедник, и в същото време да остават в църквата, за да служат като "подводни скали", които да обръщат духовните "лодки" на искрено търсещите. Погрешните женитби трябва да бъдат коригирани, откраднатите притежания трябва да бъдат върнати на техните законни собственици, лъжата и измамата трябва да бъдат разкрити сега, докато още има възможност, или иначе ще бъде твърде късно след смъртта. Това е неумолимия стандарт на Божието Слово. По времето, когато Йоан беше в затвора за около година и половина, Ирод още се боеше от него, навестяваше го, слушаше го често и с радост, и вършеше много от нещата, които чуваше, но въпреки това го остави в затвора, за да угоди на Иродиада. По това време Йоан изпрати учениците си, за да се уверят, че Исус е Месия.

Човекът, който видя небесата отворени и свидетелствува, че Духът слиза и почива върху Исус (и неговото свидетелство накара мнозина да последват Исус), беше подложен на изпитание поради жестокостта на Ирод. Той не само му причиняваше

физическо страдание, но и го постави в ситуация, която разпъваше вярата му до границите на издържливостта. Ние трябва да внимаваме да не би с нашите действия да подложим вярата на другите на прекомерен стрес.

Ирод беше един опозорен владетел. Той беше неморален и също така се опита да убие Исус. Исус го описа като лисица (**Лука 13:31-32**). Той беше похотлив и лекомислен в своите диви пиршества. По случай на рождения му ден, Саломе, дъщерята на Иродиада, танцува пред всички и угоди на Ирод и на гостите му. Тогава той даде необмислено обещание с клетва на момичето да ѝ даде каквото поиска, дори до половината от царството.

Вярващите трябва да стоят далече от лекомислието, повърхностното отношение и похотливите желания, комбинирани със светски празненства. Да си припомним, че Фараон езекутира началника на хлебарите на рождения си ден. Асуир детронира царица Астин, защото тя не се съгласи да покаже красотата си на пияните му гости, когато той правеше пищни тържества в Персия. А тук Ирод допусна едно младо момиче, вероятно облечено доста оскъдно, да танцува публично по съблазнителен начин, който накара събратята му по грях да втренчат поглед в нея.

Саломе, подучена от майка си, поиска главата на Йоан Кръстител на тепсия. Каквато майката, такава и дъщерята, толкова безсрамни! Ирод, чувствайки се длъжен да изпълни позорната си клетва, изпрати палача да обезглави Йоан в затвора, и даде прогизналата от кръв глава в ръцете на Саломе. Тя я занесе на майка си. За кратко изглеждаше, че злото триумфира над доброто. Така изглеждаше и когато Исус беше умъртвен от ръцете на злодеите, но Той възкръсна от смъртта.

Йоан Кръстител умря, неговите последователи погребяха мъртвото му тяло и те донесоха известие на Исус. Ние можем да донесем всички наши смущения при Исус, защото Той знае всичко, и много скоро, ние също ще разберем всичко.

Въпрос 5: Какви поуки можем да си извадим от обстоятелствата около смъртта на Йоан Кръстител?

УТЕХА И УСПОКОЕНИЕ ЗА ПРЕСЛЕДВАНИТЕ И СТРАДАЩИ СВЕТИИ (Марк 1:9-11; Матей 3:13-17; 11:7-19; Йоан 3:27-29)

Йоан Кръстител подпечата своето свидетелство с кръвта си. Той застана зад това, което вярваше, и беше затворен и убит. Имаше много религиозни водачи в неговите дни, които не се осмеляваха да говорят срещу злото на земята или срещу неморалния порочен живот на Ирод и Иродиада. Йоан говори и затова пострада. Вярващите трябва да решат да говорят истината винаги. В офиса, в църквата, у дома, където и да е и при каквито и да е обстоятелства, вярващите трябва да говорят само истината.

Всеки истински вярващ ще пострада от гонение (**2 Тимотей 3:12**). Той ще страда лишен от права, от пълномощия и от привилегии. Ще бъде осмиван, бит, затварян и дори убит. Ще бъде измамен и лишен от издигане. Фалшивите братя ще преследват праведния дори в църквата. Гоненията и страданията са основни спътници в живота на светиите. Но има утеха за тези, които издържат до край.

Свидетелството на Исус за Йоан Кръстител (**Матей 11:9,11-14**) беше повече отколкото всички похвали, които някой можеше да му даде. Признанието, което Исус му даде, беше повече отколкото почитта, която цялата Римска империя, Пилат, Ирод и Иродиада, можеха да му дадат.

Въпрос 6: На какво могат да се научат вярващите, които мразят и критикуват в сърцето си, от почитта, която Исус даде на Йоан Кръстител?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	2 и 3 Йоан		Йов	36-37
Вторник	Юда		..	38-39
Сряда	Откровение	1-2	..	40-42
Четвъртък	..	3-4	Псалми	1-4
Петък	..	5-6	..	5-7
Събота	..	7-8	..	8-10
Неделя	..	9-10	..	11-14

Стих за запомняне: *"Исус от Назарет, - как Бог Го помаза със Светия Дух и със сила; Който обикаляше да прави благодеяния и да изцелява всички угнетявани от дявола; защото Бог беше с Него"* (Деян 10:38)

Текст: Марк 1:12-45

Две забележителни събития предшестваха служението на Исус Христос. Първото беше публичното му явяване на река Йордан, където беше кръстен във вода от Йоан и беше мощно провъзгласен за Божия Месия. Второто събитие, което не беше толкова привлекателно колкото първото, беше въвличането Му в изкушението на Сатана. Исус Христос не беше самонадеян на никой етап от Своята подготовка. По-скоро Той се покоряваше на Бащините си заръки, защото **"ако и да беше Син, пак се научи на послушание от това, което пострада, и като се усъвършенствува, стана причина за вечно спасение за всички, които Му са послушни"** (Евреи 5:8-9). Тези събития изиграха роля в усамотението Му в пустинята. Божиите мощни инструменти обикновено се доказват и подготвят на тайно преди да бъдат разкрити публично.

ИЗКУШЕНИЕТО В ПУСТИНЯТА

(Марк 1:12; Матей 4:1-11; 1Коринтяни 10:13; Яков 1:12; Евреи 2:18; Йоан 16:33)

След като беше кръстен във вода, Исус беше отведен от Святия Дух в пустинята, където Той пости 40 дена. Това беше времето и мястото, когато Сатана Го изпита с всяко изкушение, но Христос надделя чрез Свото. Той не само победи Сатана, но също така и враждебната природа наоколо. Дивите зверове познаваха Неговото Господство и не можеха да го наранят. Вместо това ангели дойдоха и му прислужваха. Каква утешеха има тук за вярващите, които минават през изпитания и изкушения в тези последни времена! **"Понеже в това дете и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага."** (Евреи 2:18). Христос обеща същата пълна победа на Своите верни последователи като каза: **"Това ви казах, за да имате в Мене мир. В света имате скръб; но дерзайте Аз победих света"** (Йоан 16:33).

Въпрос 1: *Какво окуражение дава на вярващите пълната победа, която Исус демонстрира над Сатана и окръжаващата природа?*

НАЧАЛО НА ХРИСТОВОТО ПРОПОВЕДНИЧЕСКО СЛУЖЕНИЕ

(Марк 1:14-20; Матей 4:17-25; Йоан 3:3-10, 16-21; Деяния 3:19; Лука 13:3,5)

Йоан Кръстител, завършвайки своята земна мисия, беше арестуван от Ирод Антип и, в края на краищата, умъртвен. Както и да е, Бог никога няма да допусне да остане без Неговите Си свидетели, нито да допусне вакуум в разнасянето на благата вест по света. По тази причина, завършването на Йоановото служение беше подходящ

момент за започването на Христовото служение. И така , Исус дойде в Галилея и проповядваше добрата вест за Царството на търсещите, които от своя страна очакваха политически водач на освободителна мисия, който би трябвало да се яви във великолепие и пищност. Човек, който би трябвало да ги поведе към поражението на тираничното римско управление и установяването на еврейско такова. Но Христос им показва, че е дошъл да разруши много по-властната и с вечни поражения тирания на греха и да установи Божието Царство в човешкото сърце.

Посланието беше много ясно. Неговите слушатели бяха призовани да се покаят и да вярват в благовестието. Централната тема на истинското евангелие е покаяние от всички познати грехове и вяра в изкуплението, което Христос извърши за нас. Всяко "благовестие", което пропуска да подчертае необходимостта от покаяние е лъжливо, демонично и проклето. Веднага след това следва настойчивото послание, което заявява за предстоящия съд на невярващите. Христос предупреди за това когато заяви: **"Казвам ви, не; но ако се не покаете, всички така ще загинете. Казвам ви, не; но ако не се покаете, всички така ще загинете"** (Лука 13:3,5).

Въпрос 2: Кои са двата съществени елемента на истинската блага вест?

Близо до същото място, край Галилейското езеро, Исус мъдро промени своята стратегия от масов евангелизъм към лично сближаване. Тук Той се спря на двама братя рибари – Симон Петър и Андрей. Той ги призова към спасение и те незабавно откликнаха. Така също Той видя ясна възможност за печелене на души при срещата си с Никодим. Тук има поука за този, който печели души. За да бъде истинско, посланието на благовестието не трябва да бъде отправено някак си неясно, а трябва да се стреми да бъде резултатно и ориентирано към конкретна цел. Също така, когато се занимаваме със закостенелите последователи на друга вяра или просто с религиозни хора, най-добрият метод си остава личното благовестие. Това дава възможност на "ловеца на души" да отправи посланието директно към слушателя, да се съобрази с конкретната ситуация и да отговори на възраженията му едно след друго. Това лично сближаване намалява възможността тези възражения да произведат по-нататък други доводи срещу вярата, когато се благовестява пред по-голяма компания. В такива ситуации преградата на възраженията може да разгорещи дискусиата и може да струва на благовестителя не само загубата на всички души, но и да застраши собствената му личност. Ловецът на души трябва винаги да се доверява на Святия Дух за мъдро постъпване и предприемане на най-резултатната стратегия по всяко време (**Яков 1:5**).

Бързината, с която Андрей и Симон откликнаха на Господния призив поставя предизвикателство пред вярващите днес. Бързото покорство е изискване от Бога за нашия живот. Бог се удовлетва когато ние постъпваме, както казва псалмистът: **"Побързах, и не се забавих да опазя Твоите заповеди"** (Псалми 119:60).

След това, Христос видя други двама братя, Яков и Йоан, Заведеевите синове, и призова и тях. Те също откликнаха незабавно. Те не позволиха на синовната привързаност или на емоционалните връзки на другарство с техните наемни работници да възпрепятстват тяхното решение да следват Господа. Тази опитност на първоначално спасение формира основата за тяхното по-нататъшно служение в екипа на апостолите. Никой не е достоен да проповядва благата вест, ако все още не е преживявал спасителната благодат на Христа. **"Но на нечестивия казва Бог: Що правиш ти та разгласяваш Моите повеления, и разказваш завета Ми с устата си?"** (Псалми 50:16).

Въпрос 3: Какво е преимущество на личното благовестяване

ДЕЙНОСТТА НА ХРИСТОС В СЪБОТНИЯ ДЕН (Марк 1:20-34; Лука 4:31-41)

Исус призова последователите Си да се учат от Неговия начин на живот, начин на проповядване и служене, така че по-късно да могат да бъдат изпратени пред Него като Негови свидетели (**Марк 3:13-15**). Първият урок, на който Той ги научи, беше да освещават съботния ден чрез поклонение и добри дела. Затова Той вземаше Своите последователи заедно със Себе Си в синагогата и там поучаваше събранието на Божието Слово. Неговите слушатели разбираха веднага, че Неговите послания са силни, изразителни и с власт. Това беше послание от едно свято сърце, а не само от ума, каквито бяха проповедите на книжниците. Книжниците поучаваха механично само "буквите" на словото, но всеки Христоводобен и помазан проповедник трябва да изговаря **"дух и живот"** като **"такъв, който прогласява Божии словеса"** (**Йоан 6:63; 1 Петрово 4:11**).

"И скоро след това се намираше в синагогата им човек хванат от нечист дух, който извика..." (**Марк 1:23**). Това е първата среща на Исус с демони, както е записано от Марк. Ние виждаме, че обладания тук човек не е вярващ, и трябва да знаем, че никой истински вярващ, който е в правилна позиция относно Бога, не може да бъде обладан от нечист дух. Ние също забелязваме, че присъствието на Христа произвежда страх у демоните, но не и в някой от другите присъстващи. Вярващите не трябва да се боят от демоните, където и да се намират. По-скоро, като подобни на Христос, ние сме призвани спокойно да смърим и да изгоним демоните. Вярващите не трябва да оставят настрана Божието Слово и да претърсват за демони; вместо това те са призвани да излязат **"и да проповядват всичките думи на тоя живот"** и да предават себе си на **"молитва и на служене на словото"** (**Деяния 5:20, 6:4**).

Нечистите духове разпознаха Христос като "Святия Божий" и, осъзнавайки своето прокълнато положение, крещяха от страх. Но смърени от Христос, те разкъсваха своята жертва и крещяха ужасяващо срещу наблюдателите, като така създаваха впечатление, че Сатана е силен. Що се отнася до истинските вярващи, той е безсилен. На практика той е под стъпалата на нозете на светиите (**Римляни 16:20**). Ако истински вярващ го смърим, той със сигурност ще избяга (**Яков 4:7; Филипаяни 2:9-11**).

Целият този епизод предизвика учудване у поклонниците. Те се очудиха как нечистите духове се подчиниха на Христос с "едно щракване на пръсти". Сатана не може да се противопостави на мощната сила на Исус. По тази причина хората станаха свидетели за Христа и спомогнаха да се разпространи славата Му. Вярващите трябва да споделят добрата вест за спасителната сила на Исус с целия свят, така че и другите също да могат да дойдат и да Го опитат. **"Но благодарение Богу, Който винаги ни води в победително шествие в Христа, и на всяко място изявява чрез нас благоуханието на познанието на Него"** (**2 Коринтяни 2:14**).

Домът е следващата спирка на Христовия призив. Господ Исус обича семействата, където царуват мир и любов. Затова всяко нещо, което отнема радостта от семейството, ще получи Неговото сурово мърене. Ако ние Му казваме всички наши семейни проблеми, Той със сигурност им заповядва да си отидат.

В дома на Петър, неговата тъща лежеше болна от треска. Но Исусовото докосване пропъди треската от нея и жената стана незабавно и им прислужваше. Изцелението от Христос става винаги незабавно и то е очевидно.

Разгласяването на Христовото чудо от сутринта доведе нетърпеливи множества от болни, обладани и търсещи спасение грешници, защото **"целият град се събра пред вратата"**, където Христос се беше подслонил (**Марк 1:33**).

Исус, отново движен от съчувствие, остави настрана Неговото собствено удобство и уединение, и обърна внимание на нуждите им. Той изцели болните и изгони демоните. Трябва да отбележим, че Христос не позволяваше на демоните да говорят. Това е, защото те разпознаваха кой е Той. Той не искаше похвала и свидетелстване от демоните. Освен това, демоните обикновено говорят лъжи, или объркват и заплашват присъстващите, или превъзнасят служителите докато се възгордеят. Документираният лъжи, записани от устата на обладани от демони хора, разкриват хитрите начини, по които Сатана изплита своите лъжи, използвайки нездравото любопитство на хората, и по такъв начин манипулира и разрушава доверчивите си слушатели (**Йоан 8:44**). Така също Исус не издирваше място, където да изгони демоните. Той просто ги изгонваше.

Въпрос 4: Изброй някои основни елемента, които са в основата на отношението и действията на вярващите по отношение на демоните?

ПОДДЪРЖАНЕ НА ДУХОВНА СВЕЖЕСТ (Марк 1:35-38; 6:31,46; Лука 6:28-29)

"И сутринта, когато беше още тъмно, стана и излезе, и отиде в уединено място, и там се молеше" (Марк 1:35)

Исус водеше дисциплиниран живот. Той не позволи омайващото вълнение от действията Му или общественото одобрение да изсмучат Неговата духовна дарба. По тази причина, Той си създаде навик да излиза навън рано сутринта, за да бъде освежен свише. Християнските работници трябва да бъдат внимателни да не бъдат завладяни от **работата си за Господаря** до такава степен, че да оставят на заден план **Господаря на работата**. Като Христос те трябва да имат време за лично посвещение и молитва (**Матей 14:23; Марк 6:46; Лука 6:28-29; 11:1**). Много Христови работници са доведени до духовна нищета поради несъобразяването с това златно правило.

Въпрос 5: Каква е тайната на духовната сила и свежест?

Симон Петър и другите последователи следваха Христос, където и да се уединеше, защото те знаеха, къде може да го намерят – на мястото за молитва. Какво ще кажеш за тебе? Къде е мястото, където хората обикновено те намират? Дали в мястото на посвещение към Бога или в греха? Последователите казваха на Исус, че хората Го търсят, но Исус не позволяваше конкретната мисия да замъгли главната. Затова той им отговаряше: **"Да идем другаде, в близките градчета и там да проповядвам; защото за това съм излязъл"** (Марк 1:38).

Христовата мисия е за целия свят и заповедта, която Той даде на църквата касае всички. **"Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар"** (**Марк 16:15**). Затова Той отиваше по цяла Галилея и правеше същото. Така Той ни остави пример, който да ни води в нашата дейност като благовестители.

Въпрос 6: Опиши границите на благовестието.

ИСУС ИЗЦЕРЯВА ПРОКАЖЕНИЯ (Марк 1:40-45; Матей 8:2-4; Лука 5:12-14)

По време на тази разходка на Исус, евангелие на Марк ни оставя детайлно записана случката с изцеления прокажен. Прокаженият не само че идва при Него без да се съмнява в способността на Бога да изцелява, но даже вярваше, че Исус желае да го направи. От друга страна отговорът на Исус надмина неговите очаквания: **"Бъди очистен"**. И така, Той го докосна от съчувствие, което и доведе до моменталното му изцеление. За свещеник в Стария Завет беше немислимо да докосне прокажен или някой болен от каквато и да е болест. Самото докосване би го направило нечист най-малко за един ден (**Левит 15:5-27**). Но Исус не погледна благосклонно на всичко това, за да докаже, че церемониалните закони нямат никакво влияние върху новозаветните вярващи (**Римляни 10:4; Галатяни 3:19-25; 4:21-31; 2 Коринтяни 3:6-15**).

Исус каза на човека да отиде да се покаже на свещеника и да принесе нещата, изисквани по Мойсеевия закон, за очистване от проказа. Това би трябвало да накара свещеника да се заинтересува от начина, по който е станало изцелението, което ще го доведе до разбирането на това, че Христос е Месия. На човека му беше заръчано да не каза на никой за изцелението, докато не бъде потвърдено и изявено от самите свещеници. Обаче той беше толкова радостен и превъзбуден, че не можа да изпълни тази част от заповедта. Слухът за чудесата на Исус се разнесе дотолкова, че поради множествата, които Го търсеха, Той вече не можеше да се появи открито никъде. За да не бъде затиснат от тълпата, Той излизаше на единственото място, което можеше да ги побере - пустинята. Ние, вярващите от това последно време, нямаме никакво ограничение да свидетелстваме на хората за Исус Христос. Пророчеството на това последно време е: **"В послешните дни Хълмът на дома Господен ще се утвърди по-високо от всичките хълмове, и ще се издигне над вървата; и всичките народи ще се стекат на него"** (Исаия 2:2).

Въпрос 7: Имаме ли, като спасени грешници, поне толкова радост, колкото имаше изцеления прокажен, за да занесем "слуха" за Исус до хората?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Откровение	11-12	Псалми	15-17
Вторник	..	13-14	..	18
Сряда	..	15-16	..	19-21
Четвъртък	..	17-18	..	22-24
Петък	..	19-20	..	25-28
Събота	..	21-22	..	29-31
Неделя	Матей	1-2	..	32-33

Стих за запомняне: *"Тогава Исус се приближи към тях и им говори, казвайки: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята" (Матей 28:18)*

Текст: Марка 2:1-12; 4:35-41; 6:45-56; 8:22-26

Днес ние ще разгледаме няколко различни пасажи от Евангелието на Марка. Тези няколко примера от служението Му представят Христос като неуморим, напълно упълномощен и винаги доброжелателен слуга на Бога. В тези пасажи, Марка ни описва как Бог Исус Христос се отзовава на човешките нужди и страдания. Неговата обич и състрадание се изразяват напълно при срещата Му с човешкото нещастие и смущение. Христос демонстрира Своята сила и власт много убедително в моментите, когато се сблъсква с човешките проблеми, свързани с греха и болестите. Никой от тези страдалци не беше маловажен за Него: те можеха да бъдат Негови верни последователи или просто едни обикновени хора, които Го търсеха, за да бъдат излекувани. Независимо от обстоятелствата, Христовата милост залива бреговете на човешкото нещастие и Неговата мощна сила винаги премахва от човека натиска на греха, болестите или природните сили. Този Исус Христос, **"който дойде, за да прави добро, и да изцели всички ония, които са измъчвани от дявола"**, е абсолютно същият днес и завинаги. Неговата сила, любов и съчувствие не са отслабнали и днес.

ПРИОРИТЕТИТЕ НА ПОЧЕТЕНОТО ОТ БОГА СЛУЖЕНИЕ

(Марк 2:1-12; 1:14; 16:20; Матей 4:23; 9:35; Лука 8:1; 9:2; 2 Тимотей 4:1-2)

"След известно време, Той пак влезе в Капернаум; и разчу се, че бил в къщата. И мнозина се събраха, така щото и около вратата не можаха да се поберат; и Той им говореше словото"
(Марк 2:1,2)

Първия път, когато Исус дойде в Капернаум, **"те се чудеха на учението Му"** и бяха удивени от Неговата власт над демоните и злите духове, която свидетелстваше за Неговото мощно изцелително служение **(Марк 1:21-37)**. Затова, когато Той се върна там след няколко дена, новината се разнесе, и се събра развълнувана тълпа от хора, които искаха Исус да ги изцели. Днес, вместо да се оплакваме от "затворените врати" за благовестието в нашите офиси, общества и обкръжение, ние имаме нужда от Христовото търпение и съчувствие, и от силата на Святия Дух, която да отвори сърцата на мъже и жени. По такъв начин ние можем да посрещнем техните осезаеми, истински нужди. На онези проповедници, които посрещат истинските нужди на търсещите, няма да им липсват "отворени врати" за благовестието.

Въпрос 1: *Как можем да надделеem над проблема със "затворените врати" за благовестието?*

Огромната тълпа от търсеци чудеса хора не отклони вниманието на Христос от Неговата главна цел - проповядването на евангелието. Когато беше малко познат на Галилеяните, Той дойде проповядвайки благата вест за Божието Царство, като казваше: **"Времето се изпълни, и Божието царство наближи; покайте се и повярвайте в благовестието"** (Марк1:15). С това Той напълно изясни Главната Си цел – спасението на душите. Дори след като чудотворното Му служение Го направи известен, Той не промени приорита на проповядване на евангелието. Той не приличаше на много от днешните проповедници. В светлината на големите тълпи по време на евангелизация някои проповедници изоставят тяхната истинска цел – спасението на душите. Изпаднали под властта на своите плътски слушатели, те скоро променят посоката на проповядването си към по-атрактивни и сензационни програми. Христовият начин на служение беше последователен: проповядване, поучаване и тогава – изцеление (**Матей 4:23; 9:35; Марк 6:34; Лука 8:1**). Всеки одобрен Божий служител трябва ревностно да Му подражава.

Днес, в повечето случаи, благовестието, извършвано от средностатистическия вярващ, се свежда до покана за посещение на "програмата на нашата църква, където Бог ще направи велики чудеса в живота ти". Ревността, с която членовете на църквата рекламират и участват в чудотворни служби щеше да бъде похвална, ако не беше хладкостта по отношение на промяната на вътрешния живот. Това показва, че ние трябва да пренаредим приоритетите си, като дадем първо място на Божието Слово в живота и служението си.

Хората от Капернаум също откликнаха радостно на Словото на Бога. Те търпеливо внимаваха на Христовата проповед, докато събранията днес са като правило нетърпеливи.

Въпрос 2а: По какъв начин проповедниците днес се отклоняват от начина на Христовото служение?

Въпрос 2б: Какъв урок трябва да научат днешните вярващи от хората на Капернаум?

РАЗЛИЧНИТЕ НИВА И ПРОЯВИ НА ВЯРА

(Марк 2:3-5; Лука 7:36-38, 48-50; Матей 8:5-10; 15:21-28; Деяния 14:8-10)

Подходяща илюстрация на нивото на вярата, което имаха жителите на Капернаум, откриваме в действията на петима от тях. Това беше всъщност класически пример за сливане на вяра; това е пасивната вяра на болния, активната вяра на неговите приятели и мощната вяра на Христос, Изцелителя. Парализираният човек беше донесен от неговите приятели при Исус. Той беше толкова немощен, че не можеше да ходи и трябваше да бъде носен с неговата постелка, а освен това имаше мъчнопреодолимо препятствие – пътят беше препречен от тълпа. Истинската вяра не се предава пред никакви обстоятелства. Болният човек и неговите приятели бяха сигурни, че ако успеят да застанат пред Христос, той ще бъде изцелен. В рискования начин, по който болният човек позволи да бъде спуснат през покрива, прозира силна и активна вяра. Неговите приятели също преодоляха множество препятствия, за да спуснат приятеля си право пред Христос. Тази богата смесица от привидно пасивна и открито активна вяра не може да не привлече вниманието на Христос. **"Исус видя вярата им"** и последва чудо, както винаги.

Истинската вяра може да се види в действията, които тя произвежда. Апостол Яков ни припомня тази важна истина (**Яков 2:26**). Вярата сама по себе си е невидима; тя живее в сърцето, но заявява своето присъствие с делата, които ражда. Обременената

с грехове жена в Наин стоеше пред Исусовите нозе, изливайки сълзи на разкаяние и покаяние. Исус видя вярата ѝ и ѝ прости греховете. Увереността в Христовите думи, която показа стотника, осигури изцеление за неговия слуга. Отказът на сиропиникийката да приеме отхвърлянето на молбата ѝ за изцеление на дъщеря ѝ, привлече вниманието на Исус към нейната вяра и ѝ даде исканото чудо. Истинската вяра е жива и мощна сила, която преодолява всички препятствия и осигурява Божията намеса. Който и да си и каквито и да са настоящите ти проблеми, грижи или беди, Господ иска и може да посрещне твоята нужда. Той те пита, както попита и Своите последователи: **"Къде е вярата ти?"**

Въпрос 3: Спомени други хора в Писанията, чиито дела разкриваха наличието на вяра в сърцата им?

В действията на приятелите на болния мъж и в тяхната решимост пред лицето на обезкуражаващите препятствия се разкрива и друга истина за делата на вяра чрез любов. Ние не показваме благодарта на Християнската любов, когато отвърщаме очите си от изпадналите в нужда братя и сетри. Каквото и да е нашето извинение, това не е примерът, който Христос и ранните последователи положиха пред нас. Онези, които са били в тази църква достатъчно дълго, биха могли да си спомнят ранните дни на съживление, когато любовта беше пламенна, жертвоготовна и съвършена. Тогава това, което приятелите на паралика направиха, не изглеждаше необикновено, защото братята можеха да направят дори много повече един за друг. Не е достатъчно просто да хвърлим тъжен поглед към онези дни. По-скоро, всеки член на църквата има нужда да се върне към първата си любов и да върши първите си дела.

Въпрос 4: Как можем да покажем любов на дело към братята си, както приятелите на паралика?

ДВОЙНО ЛЕКАРСТВО ЗА ДВОЙНО ПРОКЛЯТИЕ (Йоан 5:1-9,14; Псалми 103:1-3; Еремия 17:4)

"А Исус, като видя вярата им, каза на паралика: Синко, прощават ти се греховете. ... Тебе казвам: Стани, вдигни си постелката и иди у дома си" Марк 2:5,11

Болният мъж и неговите приятели застанаха пред Христос за разрешаване на осезаемата нужда: изцеление на тялото; но Исус избра да посрещне истинската нужда, наречена прощаване на греховете. Има най-малко две причини за това. Първо, Исус имаше нужда да подчертае, че главната цел на Неговото идване беше да потърси и спаси изгубените. Истина е, че мъжът беше болен, но той също така беше и изгубен в греха. Неговата вечна душа беше в далеч по-голяма опасност, отколкото болното му тяло! Какво ползва изцелението на тялото, ако в крайна сметка душата бъде изгубена? Каква е стойността на което и да е чудо, което получаваш, когато чудото на промяна няма място в твоето сърце? Струва ли си моментната радост от получаването на отговор на молитва, когато окончателно следствие е вечно отхвърляне от Господа в последния ден? **"Понеже какво се ползува човек като спечели целия свят, а изгуби живота си?" Марк 8:36.**

Тъй като Христос Исус имаше сила да разреши и двата проблема, Той избра да разреши по-важния най-напред. Той каза на паралика: **"Синко, прощават ти се греховете" Марк 2:5.** Каква благодат, какво съчувствие стои зад тези нежни думи! И

тъй, никой грешник не трябва да се съмнява в Божията прошка, нито в Христовата сила да прощава греховете, без значение колко много и колко ужасни са те. **“Човешкият Син има власт на земята да прощава грехове” (Марк 2:10)**, така че нека всички грешници да донесат своята вина в нозете на Христос и да намерят прошка за греховете от нашия милостив Бог.

Въпрос 5: Какво хората по църквите днес поставят на мястото на спасението?

Втората причина за решението на Христос да постави на първо място прощението на греховете е тясната връзка между греха и болестта. **“Безумните са в скръб поради беззаконните си пътища и поради неправдите си” Псалми 107:17.** Животът в греха често дава като резултат болести и страдания. Христос ясно показва тази истина в думите си към изцеления немощен човек от Витесда: **“Не съгрешавай вече, за да те не сполети нещо по-лошо” Йоан 5:5-9,14.** Други причини за лошото здраве са лоша хигиена, неуместни диети, претоварване, недостатъчна почивка, самолечение, злоупотреба с лекарства и очевидно невежество. Добрата новина е, че Христос Исус, Великият Лекар, лекува и днес всички болести.

Въпрос 6а: Цитирай поне три места от Писанието, които показват тясната връзка между греха и болестите.

Въпрос 6б: Възможно ли е получаването на изцеление от Христос днес? Спомени трима души в настоящето, за които знаеш, че Христовата сила ги е изцелила, и опиши начина на тяхното изцеление.

ДИНАМИЧНИЯТ ХРИСТОС И ПЪЛНИТЕ СЪС СЪМНЕНИЯ ХРИСТИЯНИ (Марк 4:35-41; 6:45-56; Матей 14:22-31; Псалми 107:23-31; Исая 8:11-13; Еремия 10:2,3)

В изброяването на Христовите подвизи като Божествено упълномощен Слуга на Бога, Марк ни дава два внушителни примера за Христовата сила, надделяваща силите на природата. Първият е укротяването на бурята, а вторият – ходенето по водата. По ирония, и двата примера служат, за да разкрият крепостите на съмнение в сърцата на последователите. Повечето от нас можем да се идентифицираме с последователите; колко пъти и ние така сме били изкушени да попитаме нашите пастори и лидери: **“...нима не Те е грижа че загиваме?”**

Докато Христос спеше спокойно по време на силната буря, учениците бяха разтревожени, измъчваха се и дори виждаха приближаващата смърт. Колко прилича това на поведението на средно-статистическия вярващ днес! Когато се изправи срещу яростните бури на живота, той често забравя обещанията, любовта и милостите на Бога. Съмненията в сърцето му бързо започват да оформят поражение, провал и дори смърт. Някои биха прибегнали до билкарите, до семейните идоли и фалшивите пророци; други просто биха напуснали тесния път на святостта и биха последвали широкия път на плътската мъдрост и самоуправление. Исус пита всички, които се страхуват и се тревожат в изпитанията на живота: **“Защо сте страхливи? Още ли нямате вяра?” (Марк 4:40).** Нашите затруднения и бури, както в случая с учениците, са допуснати от Бог, не за да ни разрушат, но за да докажат Неговата сила в нашата ситуация.

"И голям страх ги обзе; и те си казаха един на друг: Кой е прочее, Тоя, че и вятърът и езерото Му се покоряват?" (Марк 4:41)

Исус Христос си остава същият и днес. Все още, всички бурни ситуации и обстоятелства в твоя живот ще чуят Неговата заповед и ще утихнат. Великите бури ще станат велико затишие при Неговата дума. Само вярвай и не се страхувай.

След Христовото чудо с нахранването на 5-те хиляди, учениците Му се натъкнаха на неочакван проблем в морето (**Марк 6:47-51**). Те не знаеха, че Христос е запознат с техните затруднения и на точното време ще дойде, за да ги спаси. В противен случай щяха да си почиват в Неговата любов и нямаше да се страхуват. Ние трябва да внимаваме да не би нашите сърца да се закоравят от страх и силна привързаност към суеверните вярвания, които са характерни за различните общества.

Дори когато Христос дойде при учениците на надлежното време, страхът не им позволи да Го разпознаят. Те Го помислиха, че е привидение. Техните страхове показваха колко много табути и суеверия може да има в сърцето на един вярващ. Страхът от реални и измислени демони, магьосници и запитвачи на духове има парализиращо влияние върху вярата на някои вярващи, до такава степен, че те се страхуват повече от Сатана, отколкото да вярват в Бога!

Христовите думи успокоиха техните страхове: **"Дерзайте! Аз съм, не бойте се!"** **Марк 6:50.** Тези същите успокояващи думи идват към всеки от нас днес, въпреки чудовищните размери на нашите проблеми. В контраст със страховете и неверието на последователите на Исус, ние забелязваме вярата и ентузиазма на тълпата в Генисарет. Те всички се събраха около Христос, носейки болните си за изцеление, надявайки се просто да се докоснат до дрехата Му.

ВТОРОТО ДОКОСВАНЕ ОТ ХРИСТОС (Марк 8:22-26; 10:46-52; Йоан 9:1-7)

"Дохождат във Витсаида. И довеждат при Него един слепец и молят Му се да се докосне до него. И Той хвана слепеца за ръка, изведе го вън от селото, и, като плюна на очите му, положи на него ръце и го попита: Виждаш ли нещо? И той, като подигна очи, каза: Виждам човеците; защото виждам неща като дървета, които ходят. После пак положи ръце на очите му; и той втренчи очите си, оздравя, и виждаше всичко ясно" (Марк 8:22-25)

Исус Христос изцели неизброимо множество слепи по време на Неговото служение. Сравнителното изучаване на три определени случая, разкрива разнообразните Му методи на изцеление. Мъжът в нашия пасаж, беше постепенно изцелен чрез първо и второ докосване от Христос. Вартимей беше изцелен без докосване, Христос просто изговори неговото изцеление и то се появи. По-сложно и по-драматично беше третото изцеление, когато Исус взе кал, смесена със собствената Му слюнка, сложи я на очите на слепия и му заръча: **"иди, умий се в къпалнята Силоам"**. Нека се научим от това, че ние не можем да предопределяме на Бог начина, по който Той да реши нашите проблеми. Ние не можем да се смятаме за по-мъдри от Бога при разпределянето на Неговата благодат. Това поведение без малко да струва на Неeman изцерението му (**4 Царе 5:11-12**).

Изцелението на този сляп човек ни дава добра представа за това, как благодатта на Бога просветлява човека. Първо Христос го отдели от тълпата. Той го изведе вън от Витсаида, защото Той не можеше да направи много чудеса там поради закоравяването на сърцата им (**Матей 11:20-24**). Но чрез този човек ние виждаме колко подготвен е Христос да посрещне нуждата на някого, който се намира сред обкръжението на невярващи хора. Той хвана човека за ръката и търпеливо го отведе до мястото на изцеление. Много от нашите съседи са духовно слепи; те имат нужда да ги заведем чрез искрена молитва и пламенно проповядване до Голготския кръст, където ще намерят спасение.

Този човек, след първоначалното получаване на зрение, виждаше нещата много мъгляво и несъвършено; той не можеше да отличава нещата едно от друго, макар че виждаше. При обръщането си, просветлената душа има много мъгляво разбиране за нещата, конкретно за Христос, за славата и пълнотата на Неговата личност, за способността на Неговата кръв да очисти отвътре и отвън, за превъзходството на Неговата праведност, за Неговата способност, готовност и достатъчност като Спасител. Второто Христово докосване прилича на второто дело на благодатта, което прави вярващият да добие ясна представа за вродения грях, да предаде сърцето си за освещението и преобразяването по образа на Христос, за да бъде то изпълнено с чиста любов към Бога и хората, и за да свети неговата виделина все по-ярко докато стаен съвършен ден. Получил ли си това второ докосване от Христос?

Въпрос 7: Какви уроци можем да научим от изцелението на слепия човек от Витсаида?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	3-4	Псалми	34-35
Вторник	..	5	..	36-37
Сряда	..	6	..	38-40
Четвъртък	..	7-8	..	41-43
Петък	..	9	..	44-45
Събота	..	10	..	46-48
Неделя	..	11	..	49-50

Стих за запомняне: „Има поколение, което е чисто пред своите си очи, Обаче не е измито от нечистотата си“ (Притчи 30:12)

Текст: Марк 2:13-28; 3:1-6; 7:1-23; 12:35-40

Лицемерието е духовно заболяване, което постепенно изяжда здравето здание на истинското Християнство. Лицемерът може да не осъзнава своето паднало положение. Той може да започне от положение, което изглежда съвсем невинно и истинско и постепенно да изпадне в законничество, повърхностност и религиозни практики.

Фарисеите и книжниците започнаха добре в началото. След Малахия в Израел не се издигна повече никакъв пророк до времето на Йоан Кръстител. В тия години фарисеите се издигнаха като защитници на Мойсеевия закон и юдейските традиции. Книжниците преписваха копия на пергаментите (Писанията) за онези, които искаха преписи. И двете групи скоро станаха много силни и влиятелни. Те се издигнаха до положението да тълкуват закона и да съдят людете. Населението се страхуваше от тях заради властта, която имаха. Скоро те се превърнаха в потисници и диктатори. Те поставиха техните лични желания и обичаи над Божието Слово. По времето на земното служение на Христос, страхът от Бога повсеместно беше заместен от страха от фарисеите и другите религиозни водачи в страната.

Поучително е да знаем, че водачите и вярващите днес могат да бъдат лицемери, точно както бяха фарисеите. Лицемерието няма историческа рамка или ограничение. Онези, които стоят на високи позиции в християнския свят и които са уважавани в домоцедието на вярата, трябва да бъдат много внимателни да не станат лицимери.

Фарисеите, книжниците и другите религиозни водачи бяха най-ожесточените противници на Христа. Те също така получиха и най-острото изобличение от Христос за техните практики и начин на живот. Преди Христос никой, освен Йоан Кръстител, не беше се осмелявал да предизвика религиозните водачи. Христовият живот и Неговото проповядване директно контрастираха с техния начин на живот. Затова те се противопоставяха на Христос по всякакъв начин и търсеха всяка възможност да се отърват от Него. Християнските водачи днес трябва да бъдат внимателни за начина, по който реагират относно действия или изказвания, които касаят монопола на тяхната власт. Също така и членовете на църквата могат да станат толкова критични, че да не могат да видят вече нищо добро във водачите, дотолкова, че да заприличат на фарисеите и другите религиозни водачи.

Въпрос 1: По какви начини християните днес могат да се държат като книжниците и фарисеите?

ПРИЗИВЪТ НА ЛЕВИ
(Марк 2:13-14; Матей 9:9; Лука 5:27-30)

Където и да ходеше, Исус привличаше големи множества. Той е светлина, която не може да бъде скрита. В предходните стихове Той току-що беше изцерил

паралитика, въпреки негодуванието на присъстващите религиозни водачи. Обикновените хора Го слушаха с удоволствие и Го търсеха където и да отидеше.

"И пак излезе край езерото; и цялото множество идеше при Него, и Той ги поучаваше" (Марк 2:13)

Христос се беше отдал да проповядва пътя към Царството, дори когато се интересуваше да посрещне физическите нужди на слушателите Си. Всички истински служители на евангелието трябва да следват примера на Христос в послужването на духовните нужди на хората също така добре, както и на физическите. Изцелението и умножаването на хляба за гладните е нужно само за този свят, а поучаването на истината за Царството ще приготви хората за вечния живот.

"Като минаваше видя Левия Алфеев седящ в бирничеството, и каза му: Върви след Мене. И той стана и отиде след Него" (Марк 2:14)

Левий или Матей (**Матей 9:9**) беше бирник. Заради неговата работа той се ползваше с лоша слава. Бирниците в онези дни бяха мразени, защото: (1) те взимаха повече, отколкото се изискваше по закона; (2) те потискаха и мамеха хората и (3) те бяха представители на омразното и потисническо римско управление. Хората гледаха на бирниците като на грешници, независимо дали бяха юдеи или езичници.

Общоприето вярване днес е, че съществува набор от професии, които истинският вярващ не може да практикува. Това са професии с лоша слава заради тяхната поквареност и потисничество. Нашата молитва за всички, които заявяват, че са християни, а практикуват тези професии, е да положат усилие, за да придобият истинска святост. Когато вярващият открие, че е твърде трудно да запази вярата си на местоработата си или в бизнеса си, по-добре е да прекрати тази работа и да запази небето, отколкото да задържи работата си заради пари и да изгуби небето (**Матей 16:26**).

Въпреки че, общо взето, бирниците бяха мразени (**Лука 19:2**), те бяха богати и влиятелни в тяхното общество. Леви беше на работното си място, когато Христос, Създателят и Собственикът на всички души му каза: **"Върви след Мене!"**. Леви веднага остави своите задължения и последва Господа. Тук можем да научим няколко урока. Леви не беше безработен когато Исус го призова. Той беше на работното си място. Това е общо правило за всички в Библията, които са били призвани от Господ да Му служат. Петър, Яков и Йоан бяха професионални рибари в момента, в който Господ ги призова (**Матей 4:18-22**). Елисей беше фермер преди да беше призван (**3 Царе 19:19-21**). Амос беше берач на смокини и овчар преди да беше призван (**Амос 7:14-15**). Давид беше овчар преди неговото призоваване (**2 Царе 7:8**). Мойсей беше овчар в мидийската земя, преди Бог да го призове да поведе людето Му към обещаната земя (**Изход 3:1-10**).

Мързеливите, безделниците, интригантите, онези, които не са готови да работят и да постигнат успех в светските си призвания, не могат да се надяват да бъдат използвани от Бога. Днешните ситуации, в които физически здрави хора се отказват да работят, защото казват, че са призвани от Бога, не са подкрепени от Писанието. Мнозина, които не са имали успех в светските си работи, решават да опитат късмета си в попрището "изцяло в служение". Други пък не могат да си намерят работа другаде и затова влизат "изцяло в служение". Такива хора ще служат заради пари и не ще имат подобаващ успех в служението. Ония, които мислят да се посветят изцяло на служението, защото няма какво друго да правят, трябва да обмислят това отново.

Леви веднага покани Исус в неговата къща. Той изостави всичко заради Христос и даде всичко на Христос. Той можеше да се възползва от положението си, за да

забогатеет, но той не изчака, за да размисли какво щеше да загуби, ако последва Исус. Той счете всичко това за измет (**Филипяни 3:7-8**). Онези, които идват при Исус, трябва да бъдат готови да изоставят всичко, за да спечелят Христа. Онези, които отлагат своето решение да Го следват поради някакви земни неща, може би никога няма да имат възможност да Го последват. Мнозина заявяват, че следват Христос, с устата си. Те не могат да се откажат от нищо заради Христос – нито от безбожната си работа или бизнес, нито от погрешната си женитба, нито от греховните си партньори и т.н... – те се държат здраво за тях, но все още казват, че следват Христос. Тези хора се самоизмамват. Истинските последователи на Христа трябва да предадат всичко на Исус. Когато нашите домове и притежания са твърде добри в нашите очи, за да бъдат предоставени за използването им от домашните групи, ние не сме последователи на Христос. Когато не можем да дадем телевизора си, за да бъде употребен от Христос, ние не сме последователи на Христос.

Леви покани други да се срещнат с Исус. Много от днешните новообръщенци във вярата никога не казват на някого за тяхното преживяване. Старите вярващи пък се оттеглят от свидетелстване. Новите вярващи, които се очаква да бъдат толкова ентузиазирани от новородението си, че да викат от радост, често затварят своите уста. Истински повярвалите ще искат техните приятели, колеги, роднини, познати и съседи да се срещнат с Христос. Стотникът (**Деяния 10:24,33**) и самарянката (**Йоан 4:28-30**) споделиха с всички своето преживяване. Новоповярвалите, които не са ентузиазирани да кажат на другите за Христос, не правят добре. Старите вярващи трябва да продължават да споделят благата вест за спасението в Христа с другите. Това е примерът на Леви и това е пътят на всички истински вярващи.

Въпрос 2: Кои отличителни черти на характера на бирника Леви (Матей) поставят предизвикателство пред съвременните вярващи?

ЛИЦЕМЕРИЕТО НА ФАРИСЕИТЕ И КНИЖНИЦИТЕ – РАЗКРИТО (Марк 2:16,18,23,24; 3:1,2,6; 7:1-13; 12:28-44; Матей 12:9-14)

Христовият призив към Леви и Неговото решение, да яде и пие с бирници, разочарова фарисеите и книжниците. **"Защо яде и пие с бирниците и грешниците?" (Марк 2:16)**, питаха те. Те имаха чувството, че Месията не би благоволил да яде и пие с грешниците.

Книжниците и фарисеите демонстрираха своето лицемерно поведение по много начини.

Първо, те изявяваха поведението "аз съм по-свят от тебе". Или казано с думите на пророк Исаия: **"Стой надалеч, не се приближавай до мене, защото аз съм по-свет от тебе"**, но Бог им казва: **"Такива са дим в ноздрите Ми, Огън горящ през целия ден" (Исаия 65:5)**. Когато те видяха Христос да яде с грешниците, те го счетоха за недостатък. Те наблюдаваха по-скоро на чисто външното отделяне от грешниците, отколкото на вътрешното отделяне от греха.

Второ, те се впускаха в показна религиозна активност и спорове. Те прогласяваха своето постене и сравняваха себе си с другите, казвайки: **"Защо ние постим често..., а вие не постите?"**

Трето, те обичаха да намират грешки; те съдеха другите, но отказваха сами да съдят себе си. Докато съдеха Христос и Неговите последователи за съботата и измиването по закона, те не обръщаха внимание на собствените си студени сърца и убийствени склонности.

Четвърто, те държаха на външните форми на религиозна активност, които бяха по-лесни за пазене, но не правеха нищо относно тяхната вътрешна поквареност. Те бяха по-загрижени да бъде изчистена външната страна на чашата и ръцете, но пренебрегваха вътрешната мръсотия и нечестие в собствените си сърца.

Те наблюдаваха Исус, и на полето, и в храма, дали ще наруши закона. Лицемерите от този вид канят хората да дойдат на църква, не за да хвалят Бог, а за да видят грешките на другите така, че да могат да ги обвинят или да ги поправят. Те бяха стриктни в пазенето на човешките традиции на техните предци, но нарушаваха Божия закон. И в резултат на това те издигаха човешките традиции над Божиите заповеди. Те се възгордяваха от показаното им внимание и човешките похвали. Дължината на техните дрехи и молитви станаха инструменти за подхранване на лицимерието им. Дори общоприетите поздравии от устата на фарисеите се изродиха в набожна показност. Трябва да подчертаем, че християните трябва да се прилепят към Божествените стандарти на обличане и да избягват всякакви светски украшения. Но нашата набожност не трябва да се ограничава с начина на обличане само. Ние трябва да имаме за цел чистотата на сърцето и живот, напълно подчинен на Божия Дух, докато в същото време поддържахме библейски външен изглед.

Фарисеите търсеха първите места по угощенията и първите столове в синагогите. Те се облагодетелстваха от вдовиците, използвайки религията като маска. Те бяха станали професионални събирачи на дарение от бедните, само за да си осигурят луксозен и разкошен живот. Вярващите трябва да странят от лицимерието във всичките му проявления.

Въпрос 3а: Спомени няколко начина, по които се изявяваше лицимерието на книжниците и фарисеите.

Въпрос 3б: По какъв начин тези проявления се наблюдават днес в църквата?

В самото начало книжниците и фарисеите не бяха противници на истинската религия. В действителност, те ревностно поучаваха срещу материализма, светщината и смесването със света, особено по времето между двата завета (между Малахия и Йоан Кръстител). Но по-късно те се изродиха в група законници и религиозни фанатици. Това беше поради фундаменталното им неразбиране какво представлява истинската религия и приетото от Бога поклонение. Постепенно и неусетно те замениха истинската сърдечна привързаност и истинските духовни преживявания с обикновени ритуали и церемонии. В крайна сметка, тяхното погрешно разбиране доведе до надутото лицемерие. Трябва да бъдем внимателни да не би подобни неща да се случат в нашия живот.

Наблягането на външната форма на религията като покривало на вътрешната хладкост е началото на лицимерието. Последвалото служение "на думи" заема мястото на сърдечното посвещение – личните традиции и форми на молитва, бдение, църковно посвещение и т.н..., заместват истинските християнски преживявания. Неусетно трагичната история на книжниците и фарисеите излиза отново на сцената. Затова Исус предупреди вярващите: **"пазете се от фарисейския квас, който е лицемерие"** (Лука 12:1).

Въпрос 4: Как започва лицимерието в живота на един ревностен вярващ?

Отвъд обикновената, външна форма на набожност стоят вътрешната чистота, чистата съвест пред Бога и човеците, съвършената любов към Бога и грижата към хората, които са белези на истинското благочестие, което фарисеите подминаха.

БЕЛЕЗИТЕ НА ИСТИНСКОТО БЛАГОЧЕСТИЕ И СВЯТОСТ (2 Коринтяни 5:17; Лука 19:8-9; Деяния 24:16; Йоан 4:24)

Действията и поученията на Исус в нашия текст ни показват белезите на истинското благочестие в противовес с лицемерието. Преди Господ да призове Леви, той беше бирник. Това беше много презряна професия, понеже бирниците бяха отхвърлени от юдейското общество и разглеждани като предатели, които бяха продали съвестта си на римските власти, за да мамят собствените си хора. Бирниците бяха много богати, защото те вземаха повече, отколкото се изискваше по закона, като разликата прибираха в техните собствени джобове. Това беше положението на Леви, преди Исус да дойде в неговия живот.

Освен, че изостави всичко, той събра всички свои бивши съдружници в греха на угощение, за да могат те също да се срещнат с Исус. Несъмнено Леви беше вътрешно променен. Да остави доходната си работа - извор на лесна печалба, заради неприветлив и несигурен живот (по човешки казано), това свидетелстваше за истинско покаяние.

Трябва да отбележим, че истинското благочестие започва с промяна на сърцето и поведението. Онези, които продължават в греха, не са благочестиви, нито имат истинска вяра. Само хора като Леви, които осъзнават своята греховност и се покаят, притежават истинско благочестие. Христос дойде да призове грешниците да се покаят. По същият начин вярващите трябва да са съработници с Христа в довеждането до покаяние на отхвърлените и презрените от обществото. Леви не само беше спасен, но той стана и един от дванадесетте апостола на Христос и написа евангелието от Матей.

Въпрос 5а: Какво отбелязва началото на истинското благочестие в личния живот?

Въпрос 5б: Какъв пример ни остави Леви?

Книжниците и фарисеите се противопоставяха на Исус по въпросите на поста и спазването на съботата. Отговорите на Исус ясно показваха, че религиозните практики не трябва да бъдат отделени от техните цели и фокус. Ако религиозните задължения веднъж се изпълнят без определена цел, те стават обикновени рутинни действия и церемонии. Например, последователите на Христос нямаха нужда да постят докато Той, Младоженецът, беше с тях, за да посрещне всяка тяхна нужда и да им помогне. Но след Неговото заминаване, те имаха нужда да постят.

Изцелението на мъжа с парализираната ръка в съботния ден трябваше да се счете за велико обновление на истинското значение на съботата, но фарисеите пропуснаха да видят това. Истинският вярващ ще направи каквото е възможно, за да облекчи болката и страданията на другите и това е белег за истинско благочестие. Ние можем да станем канали за изцеление на мнозина сред нас, чиито "ръце са изсъхнали" духовно, финансово, емоционално и дори физически. Йов каза: **"Аз бях очи на слепия и нозе на хромия. Бях баща на сиромасите..." (Йов 29:15-16).** Яков също подчертава белезите на истинското благочестие (**Яков 1:27**).

Фарисеите биха изтеглили вола или осела си от ямата в съботен ден, но не биха искали болен да бъде изцелен в събота. Какво лицемерие! Лицемерите оправдават техните действия и осъждат другите. Мъката и уродливостта на човека с изсъхналата ръка не докосна техните каменни сърца. Но Исус имаше съчувствие и милост към човека, докато отношението Му към лицемерите беше движено от свят гняв. Това е също белег на истинско благочестие – да имаш свято негодувание срещу греха. Но егоистичният гняв във вярващия не може да бъде оправдан.

Въпрос 6: Изброй белезите на истинското благочестие?

Накрая Исус изобличи фарисеите за техните претрупани церемониални измивания и сляпа привързаност към традициите на предците. Фарисеите наблюдаваха на измиването на ръцете и съдовете преди ядене и при връщане от пазара. Те не правеха това заради хигиената, но за да се изчистят от грехове и от зли духове. Те внимаваха да не би да погълнат грях или демон и да бъдат осквернени. Но Исус посочи, че истинската святост се състои в чистотата на сърцето. Храната, която храни тялото, не може да бъде източник на осквернение.

Обаче Исус тук не говореше за алкохол, наркотици и други опасни медикаменти, които някои грешници и религиозни хора покровителстват и използват днес. Става дума за нормална храна и диета. Човек се осквернява, когато сърцето му остава неочистено от греха. Христос посочи някои от греховете, които произхождат от сърцето на необърнатите и неосветени хора. Всеки, който иска да види Господа, трябва да бъде очистен от всичко това. Господ даде скъпоценни обещания на онези, които търсят истинска чистота на сърцето (**Езекиил 36:25-26**).

Вместо да опитва да измие сърцето си с осквернената вода на лицемерието и да го покрие, истинският вярващ трябва да се обърне към Господа с искрено покаяние. Със сигурност Той ще навали над него чистата вода на Духа и той ще бъде изчистен.

Въпрос 7: Как може да бъде преживяно истинско очистване на сърцето?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	12	Псалми	51-54
Вторник	..	13	..	55-57
Сряда	..	14-15	..	58-60
Четвъртък	..	16-17	..	61-64
Петък	..	18	..	65-66
Събота	..	19-20	..	67-68
Неделя	..	21	..	69-70

Стих за запомняне: *"И като се съмна, повика учениците Си, и избра от тях дванадесет души, които и нарече апостоли"* (Лука 6:13)

Текст: Марк 3:7-21

В Своето земно служение Исус привличаше много тълпи. Навсякъде, където отидеше, хора от всички социални групи се тълпяха около Него, за да получат благословения или просто, за да чуят Неговите поучения и проповеди.

След едно неоспоримо чудо, непокаяните се евреи и техните "събратя в греха", направиха заговор за Неговото залавяне и убиване. Но Исус знаеше, че те нямаше да успеят, преди да е настанало времето Му. Затова Той продължи напред и определи дванадесет близки последователи, **"за да бъдат с Него и за да ги изпраща да проповядват"** (Марк 3:14). Изборът Си Той не направи по никакъв друг начин, а чрез молитва. Въпреки дишащите убийство противници, Той не беше обезкуражен и възпрян, но беше решен да изпълни Своята Божествена служба. Той по-скоро би измислил по-сигурни средства, за да изпълни Своята задача, отколкото да се върне назад, заради противниците и гоненията. Неговата желязна решимост пред лицето на проблемите говореше така: **"Отец Ми работи до сега, и Аз работя"** (Йоан 5:17). **"Аз трябва да върша делата на Този, Който Ме е пратил, докле е ден; иде нощ, когато никой не може да работи"** (Йоан 9:4). Когато фарисеите Му казаха за заплахата от Ирод Антип, четверовластник в Галилея, родното място на Исус, Неговият отговор беше: **"Идете, кажете на тая лисица: Ето изгонвам бесове, и изцелявам днес и утре, и в третия ден свършвам"** (Лука 13:32). Вярващият не трябва да се спъва в конфликти или противници, но трябва да разпалва своята ревност да служи на Господа.

Въпрос 1: *Какъв урок можем да научим от Исусовото решение пред лицето на смъртните Му противници?*

РАЗНООБРАЗНИ ЧУДЕСА ЗА МНОЖЕСТВАТА
(Марк 3:7-12; Матей 12:15; Лука 6:17)

"Тогавя Исус се оттегли с учениците Си към езерото, и голямо множество от Галилея отиде изподир. И от Юдея, от Ерусалим, от Идумея, отвъд Иордан; и от местата около Тир и Сидон, едно голямо множество дойде при Него, като чува колко много чудеса правел" (Марк 3:7-8)

Исус се оттегли със Своите последователи в морето, което се намираше в западната част на Галилея, за духовно усамотение, размишление и качествена молитвена подготовка за тежката задача – определянето на дванадесет апостоли. Християнските работници трябва дисциплинирано да прекъсват продължителните дейности, за да си отделят време да общуват с Господаря на работата. Такъв период винаги е добро време за преоценка на живота и служението и за получаване на свежо помазание за предстоящите задачи.

Въпрос 2: Защо трябва християните или християнските работници да си отделят време за усамотение?

Както и да е, Исус беше като златна рибка във вода, която не можеше да се скрие. **"Голямо множество"** от Галилея, от Тир и Сидон от далечното крайбрежие на север, от Идумея далече на юг и от земите отвъд Йордан далече на изток, Го следваха, за да станат свидетели на чудесата, за които бяха чули, и да получат своите собствени благословения. Един, Който беше мишена за някои зли религиозни водачи и евреи, беше скъп на големи множества от искрено търсещи хора. Един християнски автор казва: *"Безполезно е за проповедника да се надява да угоди на всичко по равно. Когато човек реши да обърне лицето си в желаната посока, ще трябва да загърби половината свят."*

***"И поръча на учениците Си да Му услужат с една ладия, поради народа, за да Го не притискат. Защото беше изцелил мнозина, така, че онези, които страдаха от язви натискаха Го, за да се допрат до Него"* (Марк 3:9-10)**

Исус Христос, Великият Лекар, прие с удоволствие привидното прекъсване. Той беше отзивчив, любящ и обичан, така че болните **"онези, които страдаха от язви"**, се промушваха през тълпата, за да Го достигнат и да докоснат облеклото Му, и колкото Го докосваха, получаваха веднага изцеление. Понякога хората бяха толкова много, че се настъпваха един друг (**Лука 12:1-5**). Въпреки това остротата на Неговата проповед не отслабна. И като следствие на това, много хора, от близо и далече, влязоха в Божието Царство. Всеки истински проповедник трябва да се научи от Христа.

Във всичко това Той показа ревност със знание, като взе предпазни мерки, за да не бъде притиснат от тълпата. Животът на проповедника на благата вест е много ценен и той се нуждае от постоянна духовна закрила (**2 Царе 21:15-17; 1 Тимотей 5:17-18**) чрез ходатайствена молитва.

Въпрос 3: Как и защо трябва вярващите да осигуряват защита на живота на Божиите служители?

***"И нечистите духове, когато Го виждаха, падаха пред Него и викаха, казвайки: Ти си Божий Син. Но Той строго им заръчваше да Го не изявяват"* (Марк 3:11-12)**

Не само че болестите изчезваха, даже и демоните биваха изгонени и обладаните биваха освободени. Той обаче им заръчваше да не Го изявяват, защото за тогавашното време това беше наложително. Христос днес заповяда на нас вярващите да разпространяваме Неговото Слово навсякъде. ***"Това, което ви говоря в тъмно, кажете го на видело; и което чуете на ухо, прогласете го от покрива"* (Матей 10:27)**. Даже и тогава, това предупреждение почти не се изпълняваше, поради голямата радост, която идваше в сърцето на някогашните обладани. Защото кой би получил такива чудеса, изпратени от Небето, и би могъл да замълчи. Понякога хората толкова много разпространяваха великите Му дела навсякъде, че Неговата популярност изнервяше невярващите управници (**Лука 9:7-9; Марк 6:14-16**).

ПРИЗОВАВАНЕТО НА ДВНАДЕСЕТТЕ УЧЕНИЦИ
(Матей 10:1-4; Лука 6:12-13; 1 Коринтяни 1:26-29; 2 Петрово 1:16;
1 Йоан 1:1-3)

"След това се възкачи на хълма и повика при Себе Си ония, които си искаше; и те отидоха при Него, И определи дванадесет души, за да бъдат с Него и за да ги изпраща да проповядват, и да имат власт да изгонват бесове" (Марк 3:13-15)

След като напусна брега, Той се възкачи на хълма. В описанието на Лука се добавя, че Той беше там сам и че **"прекара цяла нощ в молитва към Бога"** преди да пристъпи към определянето на дванадесетте. Това е предизвикателство за християнските водачи днес, които трябва сериозно да се допитват до Небето, за да получат водителство за правилното избиране на хора за служение.

И като настана деня Той извика при Себе Си избраните измежду всички ученици. Онези, които Той избра, не бяха най-подходящите според светската представа. Водачите в света са измежду популярните, образованите, талантливите, красноречивите, наперените и заможните.

"Понеже, братя, вижте какви сте вие призваните, че между вас няма мнозина мъдри според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща на света избра Бог, да! и ония, които ги няма, за да унищожи тия, които ги има..." (1 Коринтяни 1:26-28)

Основният критерий, по който бяха подбрани дванадесетте, беше да бъдат всички спасени и да бъдат измежду Неговите ученици и последователи. Никой неспасен не можеше да участва в този избор. Тези дванадесет бяха подбрани, за да бъдат постоянно с Него, за да приемат поучение и да бъдат тренирани непосредствено от Него, за да бъдат очевидци на Неговото величие и на чудесата Му и за да станат служители на Словото. На тези последователи им бе дадена могъща власт от Святия Дух за ефективно проповядване на Евангелието. Някои от тях бяха много близки с Бог и станаха опора на ранната църква (**Марк 5:37-39; Лука 8:51; 2 Петрово 1:16; 1 Йоан 1:1-3**). Християнските лидери зависят от Бог при избора на водачи и работници и с това показват предвидливост при поверяването на християнски служения.

Въпрос 4: Как би трябвало да бъдат подбрани Християнските служители в една Библейска църква?

Поръчението, което Исус им даде, беше недвусмислено основано върху следното: **"да проповядват и да имат власт да изцеляват болести и да изгонват бесове"** (**Марк 3:15** (KJV)). Това трябва да е основата и главната грижа на всеки истински служител на Христа. Ние трябва да се стремим да проповядваме цялото Слово на Бога, заповед след заповед и правило след правило. В същото време ние трябва да служим на болните и да освобождаваме онези, които са подтискани от дявола.

ДОСИЕТО НА ВСЕКИ УЧЕНИК

Тук ще споменем имената на апостолите.

Петър (от гръцката дума *petros*), наречен Кифа, беше "тръстика превърната в скала". Той беше импулсивен по природа, понякога самонадеян и егоистичен, но стана смел говорител. Макар че той поведе някои от последователите да се отклонят от заповедта на техния Господар чрез завръщане към риболова, Бог го възстанови от това отпадане от службата, отредена му от Него. След Петдесятница, в изпълнение на Христовото предричане, той се превърна в непоклатима скала, в истински инструмент за обръщане на масите и проводник на животопроменящо поучение (**Деяния 2:14-41; 4:19, 20; 5:28-29,40,42**).

Андрей, братът на Петър, беше първоначално последовател на Йоан Кръстител. По – късно той доведе брат си Петър при Исус. Той беше жив пример на ловец на души (**Йоан:1:35-42; 6:8, 9; 12:21, 22**).

Яков Заведеев изпъкваше между дванадесетте. Той, заедно с Йоан, бяха наречени "**Воанергес**" - синове на гърма. Те можеха понякога да бъдат невнимателно себелюбиви. Но Бог ги спаси и промени. Той беше по-късно обезглавен от Ирод Агрипа след Петдесятница (**Деяния 12:1-2**).

Йоан също беше Заведеев син. Той стана известен като апостол на любовта. Той беше толкова близо до Исус, и остана такъв дори до смъртта Му. Исус повери на Йоан грижата за майка си (**Йоан 13:23; 19:25-27; 1 Йоан 2:9; 3:14-18; 4:7-11**).

Вторият Яков беше син на Алфей. Той беше мълчалив, но непоколебим последовател на Христос (**Матей 10:3; Марка 3:18; Лука 6:15; 1 Коринтяни 15:7; Деяния на апостолите 1:13; Галатяни 2:9**).

Филип, въпреки че се обучаваше по-бавно, компенсира това като стана ревностен ловец на души (**Йоан 14:8; 1:45; 12:21-22**).

Името на **Вартоломей** не се споменава измежду апостолите в евангелие от Йоан, но и "**Натанаил от Кана Галилейска**" също не се споменава в другите евангелия. Затова обикновено се вярва, че Вартоломей е същият онзи Натанаил, на когото Исус изяви Своето всезнание, в последствие на което той предаде живота си на Господ (**Йоан 1:45-51; Матей 10:3; Лука 6:14; Йоан 21:2; Деяния 1:13**).

Матей (или **Леви**) в миналото беше бирник, но се обърна от бирничеството. Скоро след неговото обръщане той организира голямо угощение, на което покани своите приятели-бирници да дойдат и да чуят Христос. Това доведе до спасението на някои от тях (**Матей 9:9; 10:3; Лука 5:29; Деяния 1:13**).

Тома, наречен **Близнак**, беше последовател, завладян от рационализъм и логичност, което го направи бавно възприемчив относно нещата, касаещи вярата и духовността. Както и да е, пред лицето на категоричните доказателства, той демонстрира чудесна и стабилна вяра (**Йоан 14:5; 20:24-28; 21:2**).

Симон Зилот, описан като "**Ханаанец**" (KJV), вероятно в резултат на неговия произход, беше също тих и непоколебим последовател на Христос (**Матей 10:3; Марк 3:18; Лука 6:15; Деяния 1:13**).

Не е записано много в евангелията за **Лебей** с презиме **Тадей** (или Юда), сина на Яков, но той също е един от апостолите на Христос (**Матей 10:3; Марк 3:18; Йоан 14:22-23**).

Въпрос 5: Като гледаме ефекта на Христовата благодат в живота на последователите – има ли надежда за нас днес?

Юда Искариотски беше предопределен за апостол, защото той беше първоначално обърнат, помазан и изпълнен със сила (**Матей 10:1-8; Лука 10:17-22**). Но той отпадна от благодатта заради алчността, лицемерието и непочтенността

си, които проявяваше докато служеше като касиер в служението на Христа (**Йоан 12:6**). Въпреки смелите предупреждения на Христос, той предаде своя Господ и по-късно се самоуби. Неговият живот служи като величествено предупреждение към всеки небесно-обвързан поклонник (**1 Коринтяни 10:12**) и към всеки, който може да поиска да погледне назад след като е сложил ръце на ралото.

Въпрос 6: Какъв урок научаваме от живота на Юда Искариотски?

След избирането им, те се оттеглиха в една къща, вероятно за да чуят за цената на ученичеството (**Марк 3:19; Матей 10:5-42**). Това беше момент за съдбоносно решение. Не само кариерата им, но също така и цялата им съдба изглежда зависеше от това най-важно решение. Вярващите днес трябва да позволят Христовата любов да ги подтикне към по-дълбоко посвещение и предаване (**2 Коринтяни 5:14-15**).

Множеството продължаваше да следва Христос. Това беше време на невероятен натиск, **"така щото те не можаха нито хляб да ядат"** (**Марк 3:20**). Когато приятелите на Христос чуха как Неговата главна грижа е да върши волята на Баща Си, те се уплашиха, че Той може да нарани Себе Си, ако не бъде изведен незабавно на безопасно място.

Понякога хората неуместно опитват да обезкуражат онези, които обичат, за да не следват Божия призив и изискване за техния живот (**Матей 11:21-23; Деяния 21:10-14**). Въпреки всичко, посветеният служител не си позволява да бъде объркан от подобно отношение. Вярващите трябва да подкрепят техните водачи и служения.

Въпрос 7: Как на практика можем да окуражаваме нашите водачи, които са изцяло в служение?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	22	Псалми	71-72
Вторник	..	23	..	73-74
Сряда	..	24	..	75-77
Четвъртък	..	25	..	78
Петък	..	26	..	79-80
Събота	..	27	..	81-83
Неделя	..	28	..	84-86

Урок *СДЪРЖАНОСТ И ХРИСТИЯНСКИ*
№ 154 *НАЧИН НА ОБЛИЧАНЕ*

Стих за запомняне: "Вашата кротост да бъде позната на всичките човеци; Господ е близо" (Филипяни 4:5)

Текст: Филипяни 4:5-7; 10-13; 1 Петрово 3:1-5; 1 Тимотей 2:9, 10

Болното място на християнското живеене и учение е начинът на обличане и съдържаността между вярващите. Това учение е съпроводено с много препирни, излагане на доводи и изопачавания на Словото.

Библията издига съдържаността в управляващ принцип, който християните могат безопасно да следват, особено в случаите, в които Библията не дава категорични инструкции. Нашето поведение по време на сватби, кръщения, погребални церемонии, начина ни на живот и стила ни на обличане, както и музиката, която слушаме, попадат в тази категория. Библейският принцип, който диктува нашата позиция в такива случаи, е съдържаността.

Въпрос 1: Опиши някои страни на нашето християнско живеене и характер, които не са ясно изложени в Библията, и спомени Библейския принцип, който диктува нашата позиция.

Сдържаността, всъщност, представлява кротко поведение, противно на склонността към себеудовлетворение. То може също да се обясни като "свобода от невъздържаността". Това е близо до умереността. В контекста на Библията тази дума има по-дълбок смисъл. Тя описва нашето цялостно поведение в живота – това, което говорим, правим и използваме. В живота ние общуваме с хора и те следят нашия характер и поведение, дори ако действията ни не касаят директно тях. Не е чудно, че Словото на Бог дава ясни заповеди, отнасящи се до нашия характер. **"Прочее, да се не хули това, което вие считате за добро... Така и момците увещавай да бъдат разбрани"** (Римляни 14:16; Тита 2:6).

Търпението, като част от нашето поведение, утвърждава нашите души (Лука 21:19). Нетърпеливите, обезпокоените и вълнуващи се християни не са добър пример за въздържаността на Исус Христос. Яков има съответен на Филипяни 4:5 пасаж, който гласи:

"Останете и вие твърди, и укрепете сърцата си; защото Господното пришествие наближи" (Яков 5:8)

Нашият живот трябва да бъде пример за съдържаност, не само за нещата, касаещи физическото ни естество, но също така и за нещата, касаещи духовния ни човек. Съдържаността трябва да се отразява в настроението на вярващия, в поведението, в стойката, в емоционалния отклик, в желанията, в амбициите и физическите действия.

Не е чудно, че апостол Павел, вдъхновен от Светия Дух, изиска от светиите във Филипи да показват кротост, за да разпознаят хората Божествените черти в тях. Той наблегна на това и когато даде свидетелство от своя живот: **"Зная и в оскъдност да живея, зная и в изобилие да живея; във всяко нещо и във всички обстоятелства съм научил тайната и да съм сит, и да съм гладен, и да съм в изобилие, и да съм в оскъдност"** (Филипяни 4:12).

Сдържаността не може да бъде отделена от скромността. Цялото Небе беше в нозете на нашия Господ Исус и все пак Той слезе на земята, за да смири Себе Си. Въпреки, че Той беше богат в Небето, на земята направи Себе си беден. **"Защото знаете благодатта на нашия Господ Исус Христос, че, богат като бе, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия"** (2 Коринтяни 8:9). Дори когато Той и Неговите последователи трябваше да платят таксата за храма, Той каза на Петър да се потруди за тези парите: да хване риба и да извади пари от корема ѝ.

Въпрос 2: Какво представлява сдържаността и защо е нужна в живота на вярващия?

ИЗИСКВАНЕ ЗА ХРИСТОПОДОБНА УМЕРЕНОСТ

(Филипяни 4:4-5; 2:5; 1 Петрово 4:3-4; Притчи 23:1-5; Еклисиаст 7:16)

Апостол Павел отправи съвета си за сдържаност към вярващите. Не е чудно, че преди това той им каза да се радват в Господа. По тази причина е ясно, че сдържаността е духовна добродетел, която трябва да се намера във всяко истинско дете на Бог.

"Вашата кротост да бъде позната на всичките човеци; Господ е близо." (Филипяни 4:5). В нашето желание, дори за законни неща в този живот, и за лични или групови права, би трябвало да проявяваме сдържаност. Можем да видим това в живота на Авраам, който, макар че беше по-стар от Лот, и беше наследник на обещание за Божиите заветни благословения, даде на Лот свобода да избере пръв пасище за добитъка си. Той отказа да бъде част от разпратата между неговите пастири и Лотовите говедари заради пасищата за добитъка им. Той каза на Лот: **"Не е ли пред тебе цялата земя. Моля ти се, отдели се от мене; ти ако идеш наляво, то аз ще ида надясно; или ако ти идеш надясно, аз ще ида наляво"** (Битие 13:9). Авраам не прогони Лот, макар че беше по силата му. Той се обърна към Лот с думите: **"Моля ти се, отдели се от мене"**. Колко вярващи днес биха се държали уверено по същия начин като Авраам? Няма ли да се разчуе това сред съседите ви и в църквата, където не могат да се гледат вече в очите заради пари и имоти? Може ли някой вярващ сигурно и свободно да ти довери продажбата на стоката си без да се страхува, че лакомо ще опразниш склада му? Словото на Бог ни учи, че **"благочестието със задоволство е голяма печалба"** (1 Тимотей 6:6).

Вярващите не трябва да настояват за правата си толкова, че това да им струва Небето. Дори Божието Слово казва: **"Не ставай прекалено праведен, и не мисли себе си чрезмерно мъдър; защо да се погубиш?"** (Еклисиаст 7:16). Следователно сдържаността удължава земния ти живот.

Угаждането на човеци, прекалените амбиции, прекомерната християнска заетост, разточителните домашни празненства, наименувания на деца, погребални церемонии и т.н., не са в съзвучие с принципа на умереност. Удоволстването в модните тенденции, придържането към модните стилове, към модния дизайн на неблагоприличните и хаотично скроени дрехи в света, са в разногласие с умереността. Те често са показател за това, че човека е жертва на комплекс за малоценност, и за липса на доверие в Бога, Когото претендира, че следва.

Също така ние трябва да показваме сдържаност в нашите думи, защото **"в многото говорене грехът е неизбежен, но който въздържа устните си, е разумен... Вие знаете това, любезни мои братя. Обаче нека всеки човек бъде бърз да слуша, бавен да говори и бавен да се гневи"** (Притчи 10:19; Яков

1:19). Животът на словоохотливост не се харесва на Бог. Бог заповядва здраво и неукорно говорене, и пътят към това е сдържаността.

Какво ще кажем за умереността, касаеща нещата, които ядем? Много хора се разболяват, защото не могат да се контролират, когато седнат на масата. Преляждането (лакомията) е грях. Това е признак на егоизъм и неверие в силата на Могъщия Бог, Който се грижи за нас. Безконтролният апетит, който понякога се поражда от нездравословни хранителни навици, е отговорен за появата на сърдечно-съдови заболявания, наднормено тегло, хипертония или високо кръвно налягане. Дори да си поканен на угощение с богати трапези, Божието Слово тихо ни приканва към сдържаност (**Притчи 23:1-3, 6-8**).

Обратно на това, някои хора се впускат в прекалено дълго постене за седмици без вода, така че увреждат собственото си здраве. **"Вашата кротост да бъде позната на всичките човеци"**.

Въпрос 3: Спомени някои области, в които вярващите трябва да се упражняват в умереност.

ВЪЗВЕЛИЧАВАНЕ НА ХРИСТИЯНСКОТО УКРАШЕНИЕ
(1 Петрово 3:3-5; 1 Тимотей 2:9; Римляни 12:16; 1 Коринтяни 11:6;
1 Солунци 5:22)

Украшенията обхващат всички неща, които носим на тялото си. Но Господ се интересува също от нашето вътрешно украсяване, което да произведе сдържаност и сериозно да повлияе начина ни на външно украсяване. В **1 Петрово 3:3** Божието Слово изисква от жените, и разбира се от мъжете, да се украсяват със **"скришния в сърцето живот, с нетленното украшение на кротък и тих дух, което е скъпоценно пред Бога"** (1 Петрово 3:4).

В тези последни дни, когато някои т. нар. "християни" и "пастори" не обръщат внимание на неприличните и скверни облекла, ще има нужда от непоколебима библейска позиция, за да се донесе възстановяване. Онези събрания, където неприличните и крещящи облекла са били издигнати до нивото на изкуство, трябва да се покаят.

Странно, но служители, чиито украшения могат да бъдат описани като мерзост, днес са превзели амвоните. Когато мъже и жени, които имат претенции да са християни, се обличат с дрехи, които излагат на показ техните гърди, пъпове, ямичките под мишниците или скута им в дома на Бога, безбожното им поведение отвлича вниманието на онези, които истински търсят Бога.

Скъпите украшения като златни часовници и верижки, златните гривни, синджири, обеци и други, само разпалват гордостта и суетността и ги развяват в лицето на кроткия и тих дух. Подобно и бръсненето на главата до кожата, както и къдренето на косата, и оставянето ѝ свободно да се развява, ясно говорят за покварено сърце.

"Така и жените да украсяват себе си със скромна премяна, със срамежливост и целомъдрие, не с плетена коса и злато или бисери или скъпи дрехи, а с добри дела, както прилича на жени, които са се посветили на благочестието." "Вашето украшение да не е външно, сиреч, плетене косата, кичене със злато, или обличане със скъпи дрехи, но скришният в сърцето живот, с нетленното украшение на кротък и тих дух, което е скъпоценно пред Бога" (1 Тимотей 2:9-10; 1 Петрово 3:3-4)

Въпрос 4: Изброй нещата, които дават блясък и сияние в живота на вярващия?

Който и да е, който би казал, че "няма нищо лошо в тези неща", е все едно да каже, че "няма нищо лошо в кражбата или прелюбодеянието". И Павел, и Петър, са се изразили съвсем ясно по този въпрос. Блясъкът в живота на вярващият не идва от дрехите, а от смиреният и благочестив дух, който превъзхожда сиянието на най-скъпоценните украшения. Истинската красота на християнина идва от вътрешния човек. На християните не им трябва никакви специални орнаменти по техните дрехи. Святостта е тази, която свети от лицето на кроткия и смирен християнин и го кара да се облича внимателно и сдържано, в съгласие с безопасните повеления на благовестието. Християнките трябва да бягат като от чума от прически, които са мъжки, или които служат преднамерено за привличане на вниманието.

"Защото, която жена се не покрива, нека остриже и косата си. Но ако е срамно за жена да си стриже косата, или да си бръсне главата, то нека се покрива" (1 Коринтяни 11:6)

КРАЙНОСТИТЕ СА ЗАБРАНЕНИ

Умереното и благоприлично облекло трябва да отбягва и двете крайности, от една страна - крещящите облекла, а от друга страна - достойния за презрение вид. Водещият принцип в облеклото ни трябва винаги да е желание за чистота, простота и благопристойност. Най-важната цел на облеклото е да покрие нашата голота по подходящ начин, скромно и обикновено. Истинският вярващ трябва да се **"въздържа от всякакво зло"** (1 Солунци 5:22).

Въпрос 5: Какъв вид украшение препоръчва Библията на вярващите?

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ СРЕЩУ КОМПРОМИСИТЕ

(Филипяни 4:5; 2 Коринтяни 5:10; Галатяни 6:7; 1 Царе 2:2-3; Исаия 3:16-24)

Някои хора проповядват, че Бог гледа само на сърцето, и едва-едва се интересува от тялото. Те забравят, че тялото на вярващия е храм на Бога. **"Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас?"** (1 Коринтяни 3:16). Затова Бог ще осъди онези, които злоупотребяват с техните тела.

"При това, казва Господ: Понеже сионските дъщери са горди, и ходят с надигната шия и с безсрамни очи, ходят тоже ситно, и дрънкат с нозете си. Затова Господ ще удари с краста темето на сионските дъщери и Господ ще открие голотата им. В същия ден Господ ще отнеме славата на дрънкалките, мрежените забрадки и луничките, обещите, гривните и тънките була, и главовръзките, верижките около глезените и поясите, парфюмните кутии и хамайлиите, пръстените и обещите на носа, мантелата и туниките, шаловите и кесиите, огледалата и тънките ризи, чалмите и покривалата. И вместо благоухание ще има гнилота, вместо пояс, въже, вместо накъдрени коси, плешивост, вместо нагръдник, опасване с вретиче, и вместо красота, белези от изгаряне" (Исаия 3:16-24)

Онези, които спорят и си разделят косата по някакви начини, за да не се различават от множеството, които желаят да се обличат със светски дрехи и по светски начин, показват, че макар и да изглежда, че те са излезли от света чрез

спасението, то светът, всъщност, си е останал в техните сърца. Душата, която жадува за Бога, която се стреми към истинската святост и към небето, не е толкова много загрижена за стила на външното си облекло, колкото за облеклото и украсяването на вътрешния човек. Духовно гладните не пожелават изгледа и стила на света. Вместо това те жадуват за оня начин на живот, който би угодил на Бога.

РАЗВЕНЧАВАНЕ НА ВЪЗРАЖЕНИЯТА СРЕЩУ СДЪРЖАНОСТТА

Има хора, които напълно се противопоставят на сдържаността в облеклото. На първо място те казват: "Моят Бог не е беден". Не беше ли Бог, Който даде изрична заповед чрез Мойсей, че някои от Неговите избрани люде трябва да бъдат украсени по най-пищен начин със злато, скъпоценни камъни и скъпи облекла? Наистина, Бог даде такава заповед. Но евреите и техните свещеници живяха в различна диспенсация. Славата на цялата Мойсеева диспенсация е видима и външна, докато славата на Христовата диспенсация е невидима и духовна.

Други, в своето противопоставяне на библейската позиция по отношение на използване на украшения и неприлични облекла, питат: "За какво тогава са златото и скъпоценните камъни?". Отговорът е прост. Не всичко в творението е предназначено, за да се използва пряко от хората. И има изобилие от неща, за които смъртният човек не е намерил правилното им и подходящо приложение; каквото и да е създал Бог, никога не трябва да се използва неправилно. /Златото, както знаем, е строителният материал за улиците на бъдещия свят/.

Други пък казват: "Ако всички хора вземат под внимание учението за християнското облекло, какво ще стане с търговците?" Бог със сигурност е помислил и за това, преди да ни даде Своите заповеди. И Той, в Неговата мъдрост, знае, че човекът ще живее много по-добре, ако стриктно се придържа към повеленията Му. Освен това, ония, чийто бизнес се занимава със злато, сребро, скъпоценни камъни и моден дизайн, и които трябва да сменят занаятието си, може би се питат: "Как ще живеем?". Един проповедник на святостта от 18-ти век дава отговор на този въпрос: "Те ще живеят като други хора, чрез почтено, назидателно и издигащо Христос занятие; повечето от които са живели някога като свине, валяйки се в алчност и угаждане на плътта."

Въпрос 6: Кой са някои от причините, които някои хора изтъкват, за да не се покоряват на Библейските предписания за въздържаност и Християнско обличане и как трябва вярващите тихо да им отговорят?

Божиите предписания относно облеклото са ясни и недвусмислени, и не би трябвало да представляват бремене за небесно-обвързания поклонник. Простата проверка, с която можем да тестваме нашето облекло и изобщо нашия цялостен външен изглед, се заключава в семплия въпрос: С това прославя ли се Бог? Ако Бог не се прославя – просто се откажи от това облекло, поведение или каквото и да било друго.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Марк	1	Псалми	87-88
Вторник	..	2-3	..	89
Сряда	..	4	..	90-91
Четвъртък	..	5	..	92-94
Петък	..	6	..	95-98
Събота	..	7	..	99-102
Неделя	..	8	..	102-104

Стих за запомняне: "Женитбата нека бъде на почит у всички, и леглото неосквернено; защото Бог ще съди блудниците и прелюбодейците" (Евреи 13:4)

Текст: Матей 19:3-12; 1 Коринтяни 10:31; Ефесяни 5:22-33

Женитбата и семейният живот са едни от най-важните институции в живота. Женитбата, или съединяването на мъж и жена в свещен брак, отбелязва началото на семейството. Женитбата е жизненоважна в човешкия живот. Библията казва:

"А той в отговор рече: Не сте ли чели, че Онзи, Който ги е направил, направил ги е от начало мъжко и женско, и е казал: Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си; и двамата ще бъдат една плът?" (Матей 19:4-5)

Християнското учение за женитбата може да бъде възприето и практикувано само чрез вяра. Също и в нашите женитби ние трябва да бъдем водени от Божието Слово. Там, където поучаването на Божието Слово относно женитбата се пренебрегва или модифицира, се стига до трагични резултати. Тъжно е да виждаме, че водещите библейски принципи относно женитбата преднамерено биват отхвърлени от младите хора в църквата и библейската позиция относно семейния живот бива запратена на заден план. Като резултат от това се стига до неизброимо число духовни загуби, унижения, провали, скърби и, понякога, болезнени раздели на двойки, венчани пред нашия олтар.

Сърцето на Христос кърви всекидневно докато мнозина загиват в "долината на женитбата", докато т.нар. сестри жертват доживотното си посвещение на олтара на измамливото упорство и вдъхновените от плътта женитби. Много млади мъже, които би трябвало да са пламтящи за Бога, изгарят под палещото слънце на гибелните последствия от погрешния избор на брачен партньор. Насълзените лица на много сестри изпълват църквите днес, плачейки и хълцайки в молитва, дано Бог би чул и изцелил всекидневния ужас в семействата им, който сами са си причинили. По тази причина днес ясното и безпогрешно учение за женитбата и семейния живот е толкова важно. То осигурява здравето и духовната цялост на църквата!

Въпрос 1: Изброй няколко духовни причини, поради които Бог установи женитбата и семейния живот.

Като знаем, че Бог Отец и Господ Исус Христос одобряват женитбата, ние научаваме от опит и от наблюденията през годините, както и от писанията, че тя е:

Първо: Божият план, цел и промисъл от самото начало (**Битие 2:18,20,22-24; Ефесяни 5:31**).

Второ: Женитбата е Божествено установена необходимост (**1 Коринтяни 12:21; Псалм 68:6**).

Трето: Женитбата служи за опазване чистотата в църквата и обществото (**1 Коринтяни 7:2,9-11; 1 Тимотей 5:9-15**).

Четвърто: Женитбата осигурява завършеност и пълнота в живота (**Еклесиаст 4:9-11**). Женитбата осигурява необходимото общение, комфорт, другарство и партньорство.

Най-накрая: женитбата допълва Божиата работа при сътворението (**Битие 1:27-28; Псалм 128:3**).

Повечето хора, с много малки изключения, са предназначени за женитба. Малкото на брой изключения би трябвало да са следствие от Божието водителство (**Матей 19:10-12; 1 Коринтяни 7:7-8,32,34**), а не да са плод на детински решения, погрешна имитация, неуверени заключения или религиозна принуда. И когато пристъпваме към женитба, вярващият, брат или сестра, трябва да чете, да изучава и да размишлява върху Божието Слово достатъчно често, в противен случай ще бъде заблуден от безбожни съветници (от или извън църквата) и от светските методи на женитба.

Въпрос 2: Изброй някои грешни мотиви, които принуждават някои хора да не се женят.

НАЧАЛОТО НА СВАТБЕНОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ (Еклесиаст 3:1,11; Псалм 32:8,9; Исус Навиев 3:4; Исаия 30:18-21)

Сватбеното пътешествие започва с желание или необходимост от партньор, с който да споделиш най-интимните си мисли. Зрелостта, вътрешният подтик или непреодолимото, поразително чувство, сигнализирано за тази нужда. Тя трябва да бъде придружена с молитва. Ако ние се молим сериозно, искрено и с очакване, Бог говори на нашите сърца по един или друг начин. Понякога това е само тих глас в сърцето ни (**Притчи 20:27; Йоан 10:4-5,27; Деяния 10:17-21**). Друг път това е силна, доминираща привързаност към определен човек. Такава привързаност е дадена от Бог и не може да бъде угасена от временни или противно настроени обстоятелства (**Песен на песните 8:6-7**). Докато в други случаи Бог говори чрез сън или видение в сърцето. На други хора Бог говори чрез словото Си, прочетено, изучавано или чуто от амвона или от запис на службите. Какъвто и начин да използва Бог, за да ни говори, две неща са ясни.

Първо: Методът, по който Той се свързва с нас, ще бъде един от обичайните Му методи, чрез които Бог е говорил в миналото, за да не би схващането на посланието да бъде замъглено и да има случай, в който да изчезне сърцевината на посланието.

Второ: Ние трябва прилежно да сравняваме нашите откровения с писанията. Ако открием, че някое откровение противоречи на писанията по какъвто и да е начин, ние трябва да отхвърлим тези откровения, видения или сънища като фалшиви.

Въпрос 3: Изброй няколко начина, по които Бог ни открива Неговата воля относно нашата женитба.

ОБИЧАЙНИТЕ КЛОПКИ, КОИТО ТРЯБВА ДА ИЗБЯГВАМЕ (1 Коринтяни 10:6-12; Притчи 31:30; Съдии 14:1-3)

Тъй като ние търсим да разберем волята на Бога, трябва да избягваме някои клопки по пътя си.

Първо: НЕ ХОДЕТЕ С ВИЖДАНЕ! Да вървим чрез преценката си за материалното състояние или за светската позиция на някой брат или сестра означава, че ходим с виждане. Притежаването на добри умствени способности и на трудолюбиви ръце,

които са предпоставка за добри доходи, не са гаранция за притежание на добро сърце, което е нужно, за да се изгради един дом. Не ходете с виждане!

Второ: НЕ НАСИЛВАЙТЕ БОГА! С други думи, силната зависимост от видения и сънища може само да ви направи да бъдете лесно объркани от тях. По-скоро, бъдете отворени да получите водителство от Бога, независимо от начина, по който Той ще избере да ви говори. Ако на всяка цена искате да имате видения, ще бъдете объркани.

Трето: ПРЕМАХНЕТЕ ВСЕКИ ИДОЛ ОТ СЪРЦЕТО СИ! Не идолизирайте никого. Вашият идол може да не е Божията воля за вас. Винаги помнете, че имаше **“разноплеменни множества”** измежду децата на Израел, които смуцаваха народа. Така също, има **“разноплеменни множества”** във всяко събрание. Някои имат странни духове и те надзъртат в събранието с определена мисия – да разрушат и разочароват истинските светии на Бога включително и чрез погрешна женитба. Самсон имаше такава съдба. Много други и днес все още се улавят в този капан. Някои истински светии осъзнават едва след женитбата, че техните съпруги са обладани от демони.

Четвърто: ПОГРЕШНИТЕ ПРИОРИТЕТИ ПРЕДИ ЖЕНИТБАТА помрачават радостта от сватбата. Основните съставни части на християнския живот: преданост на Бога, добродетели, ясно фокусиране върху небето, убеждение на базата на библейските учения – днес са разменени срещу плътски, материални, преходни и земни ценности.

Пето: В НИКАКЪВ СЛУЧАЙ ИСТИНСКИЯТ ВЯРВАЩ НЕ ТРЯБВА ДА СЕ ЖЕНИ ЗА НЕВЯРВАЩ ИЛИ РАЗВЕДЕН. Няма значение дали човека ходи на църква или не. Бог забранява неподходящото обвързване в брака (**2 Коринтяни 6:14; 1 Коринтяни 6:15-16, Лука 16:18**). Дори Божият отговор за твоята женитба да се бави, не позволявай този факт да те накара панически да се обвържеш с неподходящ партньор.

Шесто: ИЗБЯГВАЙ ПЛЪТСКИТЕ ПРАКТИКИ НА ОНИЯ, КОИТО ПОЗВОЛЯВАТ ДРУГ ДА ИМ ИЗБЕРЕ ПАРТНЬОР. Бог е все още нашият сватовник. Някои хора бягат на село и се женят за някой, когото малко познават. Като правят така, те се имат за много умни, защото са скъсили процедурата, установена в църквата. Те избягват сериозното молене и близкото съветване с духовните лидери, които Бог е сложил около тях. После жънат горчивите плодове от нещастния си и тежък семеен живот. Те са от оня тип хора, които често се молят, когато е твърде късно.

Въпрос 4: Какви клопки трябва да избягваме, когато търсим да узнаем Божията воля за нашата женитба?

ПРЕДБРАЧНИЯТ ПЕРИОД ПРИ ХРИСТИЯНИТЕ (Битие 24:49-52; Притчи 24:27; Лука 14:28-32; 1:26-27; Матей 1:18; 1 Коринтяни 10:31)

След като веднъж се знае Божията воля, трябва да се влезе в контакт, с определени водачи, натоварени с отговорността да ръководят младите братя по въпросите, касаещи бъдещата им женитба. На кратко, основните направляващи процедури са следните.

Първата стъпка е да уведомиш твоя пастор, който ще те насочва да следваш други необходими духовни насоки за щастлив семеен живот.

Второ: Съгласието на родителите е важно и е необходимо да бъде получено. Родителското съгласие дава на църквата власт да позволи на бъдещата двойка да започне предбрачния си период.

Трето: Предбрачния период е време за опознаване на двамата бъдещи съпрузи чрез редовни ежеседмични разговори и предбрачно изучаване на Библията, което да

подплати мечтите им за в бъдеще. През този период ключовата дума трябва да бъде СВЯТОСТ. Искреността трябва да бъде взаимна. Молитвите трябва да бъдат опора през този период. Проблемите се решават с молитва. Планините се преместват с молитва. Противопоставянето се обръща във възможност чрез молитва. Снабдяването на нуждите се подсигурава от небето чрез молитва.

Четвърто: По време на предбрачния период и двамата трябва да изкажат съдържано своите очаквания един от друг.

Пето: Никой от двамата не трябва да налага неговите или нейните идеи и да стовари върху другия планина от мисли.

Шесто: Ако се появи сложен проблем, трябва да се потърси съвет от зрели християнски семейства, на които може да се разчита, или от определения предбрачен съвет в църквата. Ако има някои тежки и шокиращи разкрития, например, че някой от двамата е грешник, че има демонични проблеми, несъвместими с християнската женитба убеждения, съмнения относно ученията и т.н., те трябва да бъдат направени достойно на църковното ръководство. Не прикривайте греха или злото, защото искате да се ожените на всяка цена. Ако направите това, вие седате в буре с барут, и експлозията е неизбежна. Винаги помнете, че провалените предбрачни отношения са много по-добре от проваленото семейство.

Въпрос 5: Избройте някои полезни водещи принципи в предбрачния период.

ХРИСТИЯНСКИЯТ ГОДЕЖ И СВАТБА

(Йоан 2:1-3; 1 Коринтяни 10:31; Филипаяни 4:5; 1 Тимотей 4:12,16)

И годежът, и сватбата, са общи за света и за църквата. Тези два повода трябва да бъдат възхитителни и желателни, но е тъжно да признаем, че те са станали място за преяждане, за излагане на показ плътското и светското, и за разводняване на здравето убеждение, което трябва да бъде държано за много, много години.

Особено при сгодяването, всяка форма на измама би била обезсърчителна. Такава измама може да е залегнала в шегите и традициите, които придружават подобно събитие; затова библейските вярващи трябва да изчистят церемонията по сгодяването си от всякакви такива шегички и преструвки. Също не трябва да правим компромиси относно нещата, които правим или даваме, на роднините на партньора си. Всяко нещо, което има връзка с идолопоклонство, трябва да бъде избегнато. Алкохолните питиета, както и всякакви опияняващи вещества, не бива да бъдат предлагани.

Най-общо казано, годежът и сватбата стават проблематични, когато бъдещата двойка води непоследователен живот. Не трябва да се допуска да се харчат много пари за скъпо-струващи записи на тези събития, които само подхранват нашата гордост. Светските украшения, практики и облекла трябва да бъдат избегнати. Когато планираш своята сватба, задай си няколко въпроса: "Дали твоето облекло и похарчени суми са благочестиви или светски?", "Дали ще бъдеш бдителен или разточителен?", "Кой ще бъде прославен на твоята сватба – Христос, ти или плътта?", "Щастлив или нещастен ще бъдеш, ако Христос дойде на твоята сватба?"... Мисли за тези неща!

Въпрос 6: Какъв трябва да е фокусът на християнина по време на годежните и сватбени церемонии?

ХРИСТИЯНСКИЯТ СЕМЕЕН ЖИВОТ
(Псалм 128:1-4; Притчи 5:15-23; 31:10-31; 1 Коринтяни 7:3-5,10;
Ефесяни 5:22-33; 1Петрово 3:1-8)

Семейният живот е обучаваща опитност, която може да се прекъсне само по причина на смърт. Основното е нуждата от внимателно, но вълнуващо взаимно изучаване. Винаги има нужда някои неща в дадени области да бъдат уточнени. Тези предварителни уточнения ще работят добре само в среда на смирение, любов, търпение и въздържаност. Когато двамата общуват един с друг ден след ден, атаките несъмнено ще дойдат. Тези атаки се коренят във финанси, храна, разпределяне на времето, работа, недостъпност на един от партньорите, разпределянето на домашната работа, остри различия от племенен и национален характер, преувеличени очаквания, намеса от близките на семейството. Характерът на проблемите и тяхната острота са различни за различните семейства. Справянето с проблемите по подходящ начин е жизненоважно. Когато към проблемите се подходи с лека ръка, те могат да ескалират до непредвидими размери. Понякога, за съжаление, се стига до разделяне на брачната двойка. А в много други домове, където въпреки, че брачните партньори продължават да живеят заедно, всъщност те са разделени, разделени в сърцата.

Има много конфликтни области, които са довели много семейства до развод и разделяне, и, за съжаление, някои от тях са били венчани в църквата. Разводът, разделянето, обтегнатите и замъртвели взаимоотношения между двамата съпрузи, не са Божията воля. Словото на Бога е решение за всеки семеен проблем. Той установи семейството и Той съответно подсигури и щастие за нашите семейства.

Въпрос 7: Какво причинява проблеми в християнските семейства и кое е решението им?

Първият източник на проблеми в християнските семейства е това, че двойката дава място на дявола в семейството. Това става несъзнателно, когато единият или и двамата партньори поканват дявола чрез допускането в семейството на роднини, близки и съседи, както и допускането на подозрения и на фалшиви пророчества от фалшиви пророци. Това причинява множество рани (**Филипяни 4:8; 1 Йоан 4:1**).

Вторият източник на проблеми е провала на някой от партньорите по отношение на верността му в брака (**Матей 19:4-6; Марк 10:6-9; Битие 2:24**). Бог очаква човек да напусне (но не и да изостави) родителите си и да се привърже към жена си.

Трето, проблеми идват от светските, излишни и плътски сравнения с други семейства или сравняването на партньора с други (**1 Царе 8:4-7**). Да сравняваш семейството си с някое друго не е разумно (**2 Коринтяни 10:12**). Вместо това трябва да се стремим да живеем съгласно Божиите стандарти.

Четвъртата причина е липсата любов и привързаност (**Тит 2:4; Йоан 15:12-14**). И двамата съпрузи трябва да имат воля да обичат. Невъздържаните, конфликтни, злобни, заядливи и огорчени семейства не би трябвало да се наричат християнски. Истинското преживяване на освещение в живота на двойката държи тези пороци вън от семейството и поддържа семейството в единство, хармония и любов.

Други причини за конфликти са гордостта и живота лишен от молитва (**Йоан 13:3-5; Битие 25:20-23**). Когато съпругата предизвиква ръководната роля на мъжа и неговият авторитет в семейството, той трябва да се обърне към Бога в молитва. Когато съпругата се чувства несигурна и потъпквана, съпругът трябва да се извини. Неспособността за извинение и невъзможността да се отиде пред Бог в молитва при обтегнати отношения, отваря пропаст в общуването и намалява взаимното доверие и уважение.

Липсата на деца води до емоционален стрес в семейството и създава конфликти, които често водят до разделяне и невярност дори и сред християнските двойки. Но Исус знае за този проблем. Той прави неплодната (неплодният) да роди седем (**1 Царе 2:5**). Исус ни заповядва да имаме вяра в Бога (**Марк 11:22**) и Той поучаваше ясно, че Бог знае и ще посрещне всички наши нужди (**Матей 6:32-33; 7:1-11**). Всяко решение, продиктувано от неверие, е погрешно и греховно, защото **"всичко, което не е чрез вяра, е грях"** (**Римляни 14:23**).

Липсата на подчинение от страна на жената прави мъжът груб и безчувствен. Библията заповядва жените да се покоряват на своите мъже (**Ефесяни 5:22-25; Колосяни 3:18-21; 1 Петрово 3:1-7**). Покорството на жената провокира любовта на съпруга, той ще защитава съпругата си от външни влияния, особено от роднини, познати и съседи. Той ще работи, за да посрещне нуждите на семейството си. Той ще се отнася с любов към съпругата си, както и Господ към църквата Си. От друга страна, липсата на любов у съпруга, може да направи жената да се отдръпне.

Докато съпругът дава най-доброто от себе си в посрещане на семейните нужди, а съпругата прави най-доброто, за да се погрижи за членовете на семейството, могат да се получат някои неуспехи и несъответствия. Няма значение колко дълбоки са те, партньорите трябва да оценяват положените от другия усилия. Липсата на разбиране от страна на жената или мъжа води до конфликти.

Конфликти също се създават заради пари, работа и изтощителни навици (**Лука 16:10-12**). Потайността по финансовите въпроси и планове води до подозрения и напрежение.

В други случаи причина за конфликтите става демонично проникване чрез домашните прислужници и, понякога, чрез демонизирани деца. Когато жената изостави традиционната си роля и прибегне до прислуга поради ленивост и егоистично използване на власт, следват конфликти. Измяната е друга причина за конфликти. Обикновено това дори не би трябвало да се споменава между вярващи, но в действителност някои са неверни на тяхната брачна клетва. Безнравствеността отслабва зданието на християнското семейство и би трябвало да бъде избегната.

Божията воля за всяко семейство е да живее небесен живот тук, на земята! Това е постижимо, ако ние позволим на Святия Дух да работи в нас и в молитва да изграждаме разрушените стени с обещание да работим за един щастлив, здрав и свят дом.

Въпрос 8а: Изброй някои от причините, които пораждаат проблеми в християнските семейства.

Въпрос 8б: Каква е Божията воля за всяко семейство?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Марк	9	Псалми	105
Вторник	..	10	..	106
Сряда	..	11	..	107
Четвъртък	..	12	..	108-109
Петък	..	13	..	110-113
Събота	..	14	..	114-118
Неделя	..	15	..	119

Стих за запомняне: "Ще изтребя чародеянията от ръката ти; и не ще имаш вече предвещатели" (Михей 5:12)

Текст: Деяния 16:16-19; 1 Царе 28:7-19; Второзаконие 18:9-14

От край време всички чисти Господни поучения, наставления и заповеди за свято живеене споменават някои забранени езически обичаи. За да се отхвърли всяко съмнение, Библията изброява тези практики, от които Божиите хора трябва да бъдат очистени. Една от тях е магьосничеството. Някои хора се опитват да отхвърлят съществуването на подобни традиции, но Библията, Светият Дух и преживяванията, доказват тяхната реалност. Наистина, няма лесно от това просто да отхвърлиш съществуването на тези езически обичаи, понеже в резултат от образование и модернизъм си станал като пословичния шут, който нищо не научава и нищо не забравя. Неговият живот става порочен кръг и ужасяващ спектакъл, докато той преминава през неуспехи, всекидневни провали и разочарования. Вярващите трябва да бъдат информирани от Писанията относно действията на Сатана, главния враг на техните души, така че да могат да водят ефективна духовна война против него. Ето защо това учение е толкова важно.

Въпрос 1: Спомени някои езически обичаи, забранени от Божието Слово.

**БОЖЕСТВЕНО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ПРОТИВ МАГЪОСНИЧЕСТВОТО
(Второзаконие 18:9-14; Изход 22:18; Левит 20:6,27; Галатяни 5:19-21;
Откровение 21:8; 22:15)**

Магьосничеството е осъществяване на контакт с нечисти духове с отвратителни, дяволски подбуди. Нарича се още и вълшебство. Магьосниците или фокусниците са човешките агенти на дявола, които са сключили завет с него и са свръхестествено надарени да му служат чрез манипулиране и нанасяне поражения върху здравето на хората, бизнеса им, семействата им и всичко, каквото поквареното им въображение роди. Бог забранява и ни предупреждава против тези окултни практики.

Докато църквата очаква неизбежното пришествие на Христа, ставаме свидетели на невероятен бум на магьосничеството. Това е един от начините на Сатана да отслаби и да омърси църквата на Бога. Обичайно е днес да се види дете, притежаващо дух на магьосничество, да посвещава някои други деца. Много хора днес, след задълбочено разсъждаване върху техните проблеми или чрез проследяване на посоката на развитие на техните семейства, лесно посочват "главния виновник". А всъщност цели семейства биват разделени от подозрения и обвинения, граничещи с магьосничеството. Както и да е, Бог желае Неговите хора да бъдат свободни от тормоза на магьосничеството. Въпреки, че то е привлекателно и широко-разпространено в днешно време, християнинът трябва да бъде просветен, доведен до познаването на неговата позиция в Христа и на властта, в която Бог го е облякъл, и да застане срещу магьосничеството във всички негови форми.

Вярващите не би трябвало да бъдат засегнати от дейността на магьосниците, камо ли самите те да участват в магьосничество. Саул, царят на Израел, също и Манасий, бяха наказани от Бога, заради замесването с магьосничество (**1 Летописи 10:13-14; 2 Летописи 33:6**). По време на Стария Завет, вещиците и магьосниците трябваше да бъдат убивани. Дори днес, въвличането в магьосничество докарва духовна смърт, защото: **"които вършат такива работи, няма да наследят Божието царство"** (Галатяни 5:21).

ДЯВОЛСКИТЕ НАЧИНИ ЗА ПРИМАМВАНЕ НА ХОРАТА В МАГЬОСНИЧЕСТВО (Второзаконие 18:9; Числа 25:2-3; Исаия 8:19-20; Еремия 10:2-3; 1 Коринтяни 10:20-21)

"Когато влезеш в земята, която Господ твоят Бог ти дава, недей се учи да правиш според мерзостите на тамошните народи."
Второзаконие 18:9

Една от причините, поради които магьосничеството е толкова проникващо и широко-разпространено в тези последни дни, е лесният начин на посвещение в него. Критериите за приемане са до такава степен снижени, че някои дори се въвличат неумишлено. Това е така, защото Сатана е твърдо решен да въвлече колкото се може повече хора.

Някои хора биват подмамани в магьосничество от любопитство, надничайки в тайното познание на духовния свят. Като не се задоволяват с простото откровение на Библията, те се впускат в магьосничество и попадат в клопката. Ето защо Божието Слово предупреждава вярващите да не учат пътищата на езичниците (**Еремия 10:2**). Това може да се случи чрез четене на книги или гледане на окултни сцени в театрални постановки или във филми, прожектирани в кино или в домашни условия, и чрез извършване на съзнателни опити да се приложи на практика видяното или прочетеното. На подобни окултни материали може да се попадне и докато човек безгрижно сърфира в Интернет пространството.

Друг начин да се въвлече някой в магьосничество е чрез яденето на демонизирана храна. Някой биват въвлечени чрез ядене на идоложертвено (**1 Коринтяни 10:20-21**). Други пък, докато предприемат отчаяни опити в търсене на защитни сили или на успехи в една или друга област на живота си, се оказват в центъра на магии. Някои биват въвлечени чрез безгрижно общуване с окултно-ангажирани хора. Други се хващат в капана на магьосничеството чрез консултиране с врачки, в опита си да разрешат житейските си проблеми, докато има и такива, които съзнателно и с готовност предават себе си да бъдат служители на Сатана, за да могат да упражняват сила и власт над другите или да печелят пари (**Деяния 16:16-19**).

Въпреки, че е странно, истина е, че все още има хора, които са въвлечени в магьосничество по рождение. Когато отчаяни бездетни жени, в търсене на забременяване, се обърнат за помощ към местни жреци или окултни лекари, зачеването, придобито по този начин, води до раждането на окултно-обвързани по рождение бебета. Неморални връзки с демонично-обвързани партньори също могат да доведат до въвличане в магьосничество. Дяволът също улавя хората чрез музика, която има сатанински оттенък. Като правило често-повтарящото се отстъпване от вярата и постоянното съгрешаване също отварят врата зли духове да обладаят човек (**Матей 12:43-45**).

Въпрос 2: Изброй някои начини, по които Сатана улавя хората в капана на магьосничеството.

РАЗРУШИТЕЛНИТЕ ДЕЛА И ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА ВЪВЛИЧАНЕ В МАГЪОСНИЧЕСТВО

(Числа 22:6-7; 23:8,19-23; Деяния 16:16; 3 Царе 19:1,2; 18:4; 4 Царе 9:22;
Деяния 8:9-11)

Най-общо казано, има някои общи проявления за всички, замесени в магьосничество. Но трябва ясно да подчертаем, че случайното проявление на някое от тях не означава непременно окултно обвързване. На първо място Новозаветния вярващ не трябва да се страхува, че може да бъде повреден от магии или въвлечен в магьосничество неусетно, докато седи заедно с Христа в небесни места (**Ефесяни 2:6**).

Когато някой забелязва, че странна дяволска сила стои и потвърждава всяка негова дума, и това започва да се превръща в начин на живот, ще бъде полезно да се проучи, дали това не се дължи на присъствието на зли магьоснически духове в неговия живот. От друга страна, има някои хора, чиито представи (като правило зли и зловещаещи) са необикновени, но със сигурност биват подкрепени и реализирани на практика от някакви сили (напр. т.нар. "лошо око"). И това става независимо от характера на човека, без значение дали той негодува срещу това или не. Но когато това започне да влияе върху начина му на живот, ще бъде много добре, ако той се подложи на проверка и потърси помощ. Дори действията на онези, които манипулират и контролират от разстояние решенията и действията на други хора, независимо от това колко далеч се намиратот тях, се вдъхновяват от духове на магьосничество (**Деяния 13:7-10**). Това е съвсем различно от молитвата на вярващите, която дава резултати в полза на хора, които се намират далеч.

Когато някой съобщава, че обикновено по време на сън лети до някакво специално предназначено за целта място, където се среща с други хора, това не може да не е свързано с магьосничество. Необикновената наслада от замислянето на злодеяния и дълбоката радост от лоши произшествия също дава сигнали за връзка с магьосничество. Когато някой мрази молитвите, почти винаги избягва подплатените с помазание колективни молитви с власт, той показва коравосърдечие и упорство, които излизат от границите на нормалното и въвлечането в магьосничество не може да бъде изключено; същото се отнася и за възможността да се предсказват тайни или бъдещи събития без лично общение с Бога. Става дума не просто за отгатване или случайно точно предсказание, а за последователно и редовно забавление, какъвто е случаят с момата във Филипи (**Деяния 16:16**).

Въпрос 3: Изброй някои общи за въвлечените в магьосничество проявления.

Онези, които са въвлечени в магьосничество не могат да бъдат бездейни, в противен случай, те ще си навлекат гнева на техния господар, дявола. Те трябва да са заети с неговите дела. Дяволът е строг надзирател и той им възлага тайнствени и зли служения. Тези служения формират техния живот и дейност и ги държат в покорство, докато един по-силен от дявола не дойде, за да ги освободи. Първата и главна задача е да примамват и други в клопката на магьосничеството и да пречат на хората да преживеят истинска вяра в Христос (**Деяния 13:7-10**). Те също причиняват мистериозни кръвопролитни инциденти чрез кръвопиещите духове, които живеят в тях. Някои от тях нанасят проклетия върху хората и работят за разрушаването на живота им. Рарушаването и разпадането на щастливи семейства е тяхна запазена марка.

Някои магьосници имат задача да съблазняват и отклоняват от правия път колкото се може повече хора от противоположния пол. Някои пък тормозят своите съседи през нощта, затварят утробите на омъжените жени, унищожават бизнеса на трети, отлагат женитби, пречат на човек да успее, а дори понякога причиняват мистериозно изчезване на пари. Съществено е да се подчертае, че пребъдващият в Бога християнин не може да бъде обект на такива атаки и действия от страна на дявола. Дори ако вещици и магове се опитат да навредят на вярващ човек, техните оръжия няма да успеят (**Исая 54:17; Еремия 1:19**). Същността на магьосничеството е, дяволът да има човешки агенти, чрез които да действа директно. Но Библията казва: **"... Бог на мира, скоро ще смаже сатана под нозете ви..."** (**Римляни 16:20**). Ако Сатана, господарят на всички вракове, баячи, магове, вещици, семейни духове, вълшебници, магьосници, чародеи, е положен под твоите нозе, какво могат да ти направят тогава неговите агенти? Нищо. Това е радостта и увереността на вярващите.

Въпрос 4: Изброй някои зли резултати от действието на магьосническите духове.

ОТБРАНИТЕЛНО ОРЪЖИЕ ЗА СВОБОДНИТЕ ОТ МАГЬОСНИЧЕСТВО (Псалми 91:1-4; Числа 23:21; Захария 2:9; 1 Йоан 4:4; 5:18; Деяния 19:18-19)

Има божествена защита за истински вярващите в Христос. Докато те живеят свят живот чрез Божията благодат, Сатана не може да ги докосне. Те са зеницата на Божието око, извънредно защитени и запазени от нараняване.

Вярващият трябва да не се страхува от магьосничеството. И онези, извън Христа, които са попаднали под влиянието на магьосничеството против тяхното желание, могат също да бъдат освободени чрез покаяние и вяра в Христа. **"Когато силният въоръжен човек пази двора си, имотът му е в безопасност. Но когато един по-силен от него нападне и му надвие, взема му всичкото оръжие, на което се е надявал, и разподеля каквото грабне от него."** (Лука 11:21-22). Исус Христос порази Сатана и неговите пълчища. **"...и като ограби началствата и властите, изведе ги на показ явно, възтържествувайки над тях чрез Него"** (Колосяни 2:15).

Въпрос 5: Каква е основата, на която вярващият има свобода и победа над магьосничеството?

Христовата победа на кръста е основата на свободата и избавлението от Сатана и неговите орди (**Колосяни 1:13**). По тази причина, освобождението е сигурно за всички, които искрено желаят да бъдат освободени от магьосничество. Всичко, от което се нуждаят, е искрено да се покаят от предишните си злодеяния, да изповядат делата си, да се отрекат от Сатана и всичките му предложения, да вярват в Господ Исус Христос и в Неговото завършено дело на Голгота и да останат да живеят в Него през остатъка на живота си. Много други са били освободени и ти може да си един от тях.

Въпрос 6: Как тези, които са поробени в магьосничество могат да бъдат освободени?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Марк	16	Псалми	120-126
Вторник	Лука	1	..	127-134
Сряда	..	2	..	135-136
Четвъртък	..	3	..	137-139
Петък	..	4	..	140-142
Събота	..	5	..	143-145
Неделя	..	6	..	146-150

“Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” **Йоан 5:39**

“И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията *да видят* дали това е вярно.” **Деяния на апостолите 17:11**

“Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда.” **Римляни 15:4**

“Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила?”

Марк 12:24

“Тогава им отвори ума, за да разберат писанията.” **Лука 24:45**
